

ריבונות

יוצא לאור ע"י נשים בירוק
והפורום למען ריבונות

כתב עת מדיני / 4 / תשרי תשע"ה, 2014

הן עם כלביא יקום

6

החלת החוק
הישראלי ביו"ש.
זה מתקרב
ח"כ אורית סטרוק

8

התשובה
לשקר
הערבי
ראיון נדיר
עם ג'ואן פיטרס

4

יעד הריבונות
עובר דרך ירושלים
השר ישראל כץ

תוכן

10 / אורי אליצור ד"ר
המטרה-החלת ריבונות על
כל ארץ ישראל

11 / ח"כ אלי ישי
מערכות הביטחון הזהירו,
המדינאים עצמו עיניים

12 / פרופ' אפרים ענבר
מדינה פלשתינית-זה
פשוט לא עובד

13 / ע"ד ד"ר הראל ארנון
כיבוש? ממי? לא היה כאן
אף אחד

15 / פרופ' אברהם ציון
כן עשינו את כל הסעויות
האפשריות בזו אחר זו

דבר המערכת

18 / הרב ברוך אפרתי
חובת כל אדם בישראל
לשאול עצמו בכל יום כיצד
הוא פעל למטן ארץ ישראל

19 / תא"ל במיל צביקה פוגל
דרג השטח מסוגל לבצע
כל משימה. צריך רק לחת
את המשימות הנכונות

21 / פלמח זאבי
זה מה שאבא רחבעם
היה חושנ

22 / דביר רביב
גונבים לנו את
ההיסטוריה ואנחנו
עוצמים עיניים

24 / משעון כהן
שמורת עוז וגאון'
- לזכר גיל-עד,
אייל ונפתלי הי"ד

8 / ג'ואן פיטרס, מחברת הספר
"מאז ומקדם", בראיון נדיר:
ריבונות ישראלית הכרחית
מול השקר הערבי

4 / השר ישראל כץ
יעד הריבונות עובר
דרך ירושלים

6 / ח"כ אוריית טרונק
הריבונות בדרך.
על השולחן
החוקים כבר

אורי אליצור ד"ר. צילום: מלון ראשון

אבא לקח על עצמו את משימת הסברת הריבונות

כבר כשהחל המאבק על ארץ ישראל השלמה לאבא ז"ל היה ברור שמטרת המאבק היא ריבונות של מדינת ישראל על כל הארץ. עם הזמן הוא גילה שיש כאלה שזה לא ברור להם ומישהו צריך להבהיר להם את הנקודה הזאת. את התפקיד הזה לקח אבא על עצמו. במשך השנים הוא פרסם מאמרים רבים שהבהירו את הנקודה הזאת. ב"ה, היום רבים כבר עוסקים בה ומדברים עליה וברור לכל שהנושא נמצא על שולחן הדיונים. אנו מודים למערכת "ריבונות" שבחרה להקדיש את הגיליון הזה לזכרו של אבא ולהביא בו מקצת ממאמרו של אבא בנושא החשוב הזה.

אייתי אליצור

מכתבים

ריבונות ולא סיפוח

קולות בימין קוראים לספח את יהודה ושומרון או אורזים מתוכם. אני קורא כאן להוציא את המונח סיפוח מהלקסיקון הפוליטי של הימין. זה לא סיפוח. לסיפוח יש קונטציה שלילית במיוחד בורה הבינלאומית-Annexation. מאחר ולדעת הקהל בחו"ל יש חשיבות לא מבוססת, מוטב למי שמבקש להחיל את הריבונות על יו"ש לא לנקוט בכיטויים המוכרים לגרמנים והרוסים את עצמם, לצרפתים, ההולנדים, הבלגים והצ'כים את עברם ולבריטים והאמריקאים את הכיבוש היפאני.

היטלר ביקש לספח את פולין ומורח אירופה. כך גם סטלין פלש וביקש לספח את המדינות הבלטיות ואת פולין. במאה ה-19 סיפח אביו של צ'רצ'יל את בורמה לאימפריה הבריטית ועוד.

יש להוציא את המושג "סיפוח" מהלכסיקון הציוני. לאותם אלו שימשיכו לראות בהחלת הריבונות - סיפוח אפשר להזכיר כי באוניברסיטה העברית, שראשיה התנגדו להקמת המדינה ובשנה שעברה ניתן בו דוקטורט בכימיה למבחל, ראו בחידוש ההתיישבות ביו"ש שאליו קרא טבנקין - סיפוח - תחת זאת כדאי "להחיל את הריבונות" בשיח הציבורי תחילה. וזהו דרך ארוכה ומפרכת אך "גם מטע של אלף מלים מתחיל בצעד אחת".

יהודה שלם
עפרה

זכויות אזרח ליהודים

הייתי בכנס שארגנתם בחיפה ואני רוצה לברך אתכן על העבודה הנפלאה. ברצוני לעלות בכתב כאן בדברים בהקשר לריבונות בשטח C.

בין יתר הנימוקים חסר לי מאוד הנימוק של זכויות אזרח. תושבי יהודה ושומרון חיים למעלה מ-45 שנה בממשל צבאי זה לא דבר נורמאלי. הערבים חיו בארץ פחות מ-20 שנה בממשל צבאי (בקום המדינה). הדבר לא סביר, פוגע בזכויות האזרח הבסיסיות של מאות אלפי תושבים, כל אחד, כולל "יפי הנפש" יוכל להתחבר לזה.

וגם בחו"ל הדבר מאוד ברור וטבעי. זה לא הביטחון, הזכויות מקיף ל'ריבונות' אודות חזונו הקורם עור וגידים להחלת הריבונות הישראלית על יהודה ושומרון. מצבו הרפואי המורכב של אורי ז"ל לא היווה מניעה עבורו לקיומו של הראיון, אך הימים היו ימי ההיערכות המחודשת בעיתונו 'מקור ראשון', ימים גרושי לר"ז שהובילו לדחיית הראיון המתוכנן מיום ליום. הראיון נדחה עד שהשיגה אותו ואותו הבשורה המרה על פטירתו. מי שהציב את החץ והראה את הדרך ללא מורא ובשפה ברורה איננו עור עימנו, אך הצועדים בדרך זו הולכים ומתרבים ואין בנו ספק שיחד ובקהל רב ועצום עוד נגיע.

באדיבות משפחתו היקרה ניתנה לנו הזכות לנבור באינספור מאמרי ולידלות מתוך ים הפנינים שבהם כמה ואותן שיבצנו לאורכו של הגיליון שבידיכם. לא קלה הייתה מלאכת הבחירה. כל מאמר ומאמר שהותיר אורי אליצור אחריו הוא בעל אמירה ותובנה שיש להפנים ללמוד, ללמד ולהנחיל, אך קוצר היריעה חייב אותנו לבחור קטעים אחדים ממאמריו בתקווה ובאמונה שכתביו המלאים עוד יסיפוי ויהדהדו במרחב הציבורי של ישראל.

כאן המקום להודות לבני משפחתו של אורי ז"ל על שותף הפעולה ולצד דבר המערכת אנו מפרסמים את דבריו האישיים של בנו, הרב אייתי אליצור, לכבוד הגיליון המוקדש לזכר אביו המנוח.

אורליה קירמאיר
חיפה

ריבונות / כתב עת מדיני

יוצא לאור ע"י נשים בירוק והפורום למען ריבונות

עורך ראשי וראינות: שמעון כהן מערכת: יהודית קצובר, נדיה מטר

עיצוב ופיתוח קונספט: Good ביצוע גרפי: אלי ויסברג הפקה: אפרת עיצובים

תלגובות: ribonut@gmail.com תפס: 02-9309148, 02-9961458

www.womeningreen.org נשים בירוק, ת.ד. 7352, ירושלים 91072

ג'וזף ווינטר, נשיא
פול רוטנברג, סגן נשיא

השר נכץ: יעד הריבונות עובר דרך ירושלים

כצער ראשון בקרב על הריבונות ביוש פתח השר כץ במהלך שונליתו כיוון ירושלים רבתי. צילום: אופק

הוא מוגדר כבולדוזר של הממשלה ולצד מהפכות התעבורה שהוא מחולל בכבישי ישראל הוא להערכתו לתכנית הזו יקשה למצוא מתנגדים ואחרים גם מקדם את הקמתה של ירושלים רבתי שתכלול בתוכה את גוש עציון, מעלה אדומים ועוד. המפה כולה תיראה אחרת. השר ישראל כץ בראיון.

בקריאה טרומית הוא הפעיל את כל כוחו ורפי איתן התקפל", נזכר כץ. "המהלך הזה לא נוגד דברים אחרים ויש לו יתרונות עצומים. הוא יכול לקבל את הרוח הגבית הגדולה ביותר שיש. יש לרכז את המאמץ על אבן הבוחן הזו ולהפעיל את כל העצמה הפוליטית והפרלמנטארית והתקשורתית על הדבר הזה כי הכי קל להילחם על זה. כשהדבר הזה יקרה יישברו כל כללי המשחק הלא רלוונטיים שאנחנו הולכים איתם כבר כל כך הרבה שנים. זו נקודה ארכימדית", הוא אומר ומדגיש כי אין בפעילות זו כדי למוער את כוחה של הפעילות ההתיישבותית המעשית ברחבי יהודה ושומרון. ומה צפוי לומר על התכנית ראש הממשלה נתניהו? הוא לא יגיד לך להירגע? "אי אפשר להגיד לי דברים כאלה. אני מאמין בזה ואפעל בכל כוחי לקדם את זה ולהשיג רוב בממשלה. אנסה לשכנע אותו שכדאי לו. זו יוזמה שקל להסביר אותה בעולם. כשם שמדברים על חשיבות ההכרה במדינה היהודית ניאבק על ירושלים. זה הדבר הגדול שיש לו את מירב התמיכה בארץ ובעולם, בקהילות היהודיות ובקונגרס האמריקאי. זה מתבקש גם מבחינת ההיגיון היומיומי. כך עובדות עיריית בעולם. על זה שווה לנהל מערכה". מהלך כזה עשוי להביא לשינויים בהרכב הקואליציה... "יכול להיות. זה גם שווה. עד שאנחנו נלחמים על בניית מבנה חשוב ככל שיהיה או על שולי בנייה חשובה בישוב כלשהו בואו ניאבק על הדבר הגדול. בואו נשים את כל המנהיגים הללו מול ירושלים ונכתנו על ירושלים. ככל שתהיה אווירה ציבורית תומכת הדבר יגרום לסחף משמעותי".

שניתן לגייס סביבו את מקסימום התמיכה". כאמור, כשכץ מדבר על תמיכה הוא לא מסתפק בתמיכה הפרלמנטארית או הציבורית כאן בישראל. "יהדות העולם ובעיקר יהדות ארה"ב תומכת במהלך כזה ותומכת בירושלים", הוא אומר ומוסיף: "בארה"ב יידיי ישראל יקבלו כאן דבר ברור ומשמעותי להיאבק עליו. לא להיות עוד בקרב מאסף על דברים קטנים אלא מאבק על הדבר הגדול". אך גם כאן, בישראל, משוכנע כץ בכך שהוא נמצא בעיתוי הנכון. מהלכיו האחרונים של אבו מאזן, חבירתו לממשלה אחת עם חמאס ופנייתו לאו"ם, משכנעים עוד ועוד חלקים בתברה במהלך דרמטי. לטעמו זה המהלך הנכון והנצרך הישראלי וגם סביב שולחן הממשלה שיש צורך שיתוף דרמטי. לטעמו זה המהלך הנכון והנצרך כעת. "נפל דבר. אמרתי כבר בעבר שאבו מאזן לא יוותר על השיבה ועל סוגיות יסוד והיום יש גם שרים מ"ש עתיד" שאומרים שהם לא רואים את אבו מאזן חותם על הסכם ומותר. לציבור ברור שבטווח השנים הקרוב בוודאי שלא יקרה דבר מול הרש"פ. ישראל נדרשת לשקול צעדים ולטעמי זה הצעד הנדרש".

'היה תכנון, רפי איתן הבטיח לתמוך. אולמרט לחץ ואיתן התקפל'

צעד ראשון בקרב על הריבונות ביהודה ושומרון - כינון ירושלים רבתי שתתפרס הרבה מעבר לקו הירוק. השערה בשלה והרעיון נכון. זה יהווה זרז לשאר הדברים הנכונים ביהודה ושומרון."

בואו ניאבק על הדבר הגדול. בואו נשים את כל המנהיגים מול ירושלים ונכתנו על ירושלים. ככל שתהיה אווירה ציבורית תומכת, הדבר יגרום לסחף משמעותי.

מה כבר יטענו המתנגדים? דמוגרפיה? מדיניות?

בתכניתו מתכוון השר כץ לכלול בירושלים רבתי את מעלה אדומים, ביתר עילית, גבעת זאב וגוש עציון. על אזורים אלה תוחל הריבונות הישראלית, מערך לוגיסטי תחבורתי ותשתיתי יאחד את הרשויות הללו תחת קורת גג אחת לצד שמירה על עצמאות מוניציפאלית בתחומים רבים. דגם למודל שעליו הוא מדבר מוצא כץ בבירות אירופה. לרבניו כל לונדוני או פריזאי שישמע על הרעיון יקבל אותו כמוכּן מאליו. כך זה אצלם ואין שום סיבה שזה לא יהיה גם אצלנו. כץ משוכנע שמול רעיון הרחבתה של ירושלים יקשה על השמאל להציב התנגדות עיקשת. אין בכך, הוא מוכיח, איום דמוגרפי כלשהו. כלל המפלגות הציוניות, בשמאל ובוודאי בימין, שבות וטוענות שמדובר באזורים שהיו חלק ממדינת ישראל בכלל הסכם עתידי. למתנגדים תיוותר רק טענת העיתוי, טענה שתצריך מאבק פוליטי והסכרתי לא פשוט אך עם זאת כזה שניתן להגדירו כקל ביותר, יחסית, לנוכח עמדת הציבור הישראלי ואף לנוכח עמדתם של יידיי ישראל בארה"ב, בקונגרס ומחוצה לו, לגבי ירושלים וחשיבותה. "יהיה כאן מאבק", הוא יודע. "אני מוביל מאבק באופן גלוי ככל יכולתי וכוחי. אתן לחברי כנסת להוביל חקיקה ואני אאבק להגיע לרוב בתוך הממשלה. מדובר במהלך שלא נעשה מאז ששת הימים וברור שהיה כאן מאבק אבל לטעמי השעה בשלה והרעיון נכון. זה יהווה זרז לשאר הדברים הנכונים ביהודה ושומרון בעתיד, אבל בשלב זה נראה לי שמדובר בדבר איכותי

אבל עד אז השר כץ כמו השר כץ לא שוקט על השמרים. את הוירה הפוליטית מדינית הוא רואה כמו זירת קרב בה ניצבים אלה מול אלה גייסות השמאל מול גייסות הימין וכדי להכריע את הקרב יש לאתר את הנקודה החלשה אצל האויב שממול ובה להפעיל את מלוא העוצמה. קרב הבקעה קוראים לזה והנקודה החלשה, זו שלשמאל יהיה קשה להתמודד איתה, היא ירושלים. כצעד ראשון בקרב על הריבונות ביהודה ושומרון פתח כץ במהלך שתכליתו כינון ירושלים רבתי שתתפרס הרבה מעבר לקו הירוק. במידה והמהלך הזה יצלח, הוא יודע, התמונה המדינית והפוליטית תשתנה ללא הכר. הריבונות תהיה כבר ממש כאן בהישג יד.

כל הניסיון ללכת לכיוון של מדינה פלשתינית מלכתחילה נועד לכישלון. אני מדבר על אוטונומיה עם זיקה אזרחית לירדן וסוג של זיקה פוליטית בעתיד לירדן, אוטונומיה שתאפשר להם לנהל את חייהם אבל ללא ענייני חוץ וביטחון

השר ישראל כץ

בימים של יישור קו בשורות הליכוד מאחורי עמדה אחת ניתן לראות לא פעם את שר התחבורה, השר ישראל כץ, מציג עמדה ברורה ומוביל מגמה. כך היה בימי השתיקה המיניסטריאלית סביב שחרור המחבלים וכך בהודמנויות נוספות. רוח זו היא שככל הנראה מובילה את השר כץ להציג עמדה ברורה גם בסוגיית הריבונות, ובעוד רבים מחבריו לליכוד עסוקים במזעור נוקי אוסלו ובכיבו שריפות שהבעירו בשמאל הוא אומר בבירור - ריבונות ישראלית ביהודה ושומרון היא התכנית שיש להציב על השולחן ובגלוי. השר כץ תומך בתפיסת החלת הריבונות המדורגת בראש ובראשונה על שטחי C ואף מעבר לכך. בניגוד לתכניתו של בנט סבור כץ שניתן להחיל ריבונות כזו על השטח גם מבלי לכלול בתוכו את הערבים המתגוררים בו, אוכלוסייה הנאמדת בכשבעים אלף איש. "אבל גם החלת ריבונות על כל שטחי C היא מהלך טוב", הוא אומר ל'ריבונות' ומציין בהתייחסו לשר בנט: "חלקנו דעות דומות גם בעבר, עוד לפני שהוא הפך לחבר כנסת". ומה באשר לאוכלוסיה הערבית על פי התכנית של כץ מחוץ אותנו לפתרון שעליו דובר כבר בקמפ-דייב, רעיון האוטונומיה. "בחווני אני רואה אוטונומיה לתושבים הערבים כמו שנקבע בקמפ-דייב. זה היה הכי נכון וחבל שהדיון בזה הפוסק. כל הניסיון ללכת לכיוון של מדינה פלשתינית מלכתחילה נועד לכישלון. אני מדבר על אוטונומיה עם זיקה אזרחית לירדן וסוג של זיקה פוליטית בעתיד לירדן, אוטונומיה שתאפשר להם לנהל את חייהם אבל ללא ענייני חוץ וביטחון".

הריבונות בדרך. החוקים כבר על השולחן

בעוד רבים מדברים, מכריזים ומצהירים הצהרות, על שולחן הכנסת כבר מוכנים עשרה חוקי ריבונות הנוגעים לעשרה אזורים שונים ביהודה ושומרון. מאחורי המהלך עומדים צמד ראשי השדולה למטן ארץ ישראל, חברי הכנסת אורית סטרוק ויריב לוין. האם אנחנו מתקרבים למימוש המהלך?

ח"כ אורית סטרוק וח"כ יריב לוין, ראשי שדולת ארץ ישראל

הסכמי אוסלו היו סטייה קשה מאד מהנתיב העולה של הציונות, אבל עכשיו יש התפכחות מהסכמי אוסלו וזה הזמן לחזור לנתיב הקלאסי של הציונות. באנו לארץ כדי להחיל עליה את הריבונות הישראלית

הממשלה התנגד, אחר כך הצטרף וכעת הוא מוביל אותו. אני לא שוללת את האפשרות שראש הממשלה יתמוך או לפחות לא יפריע לקידום החוק. כבר כעת שרים רבים תומכים בקול רם מהבית היהודי. הדברים תלויים בעבודת הסברה וככל שרעיון שתי המדינות יתברר לציבור כרעיון אבסורדי שאינו בר מימוש, הבנה שיותר ויותר מהציבור מפנים אותה כבר כעת, ככל שזה יקרה כך רעיון הריבונות, רעיון הציונות שהוא לא הרעיון החלופי אלא הרעיון הראשון והמוביל, ילך ויתקדם".

מוותרים על האזורים הללו אלא רק מתקדמים ועולים עוד מדרגה". ישנה טענה שהועלתה על ידי העיתונאית קרולין גליק ולפיה ריבונות בחלק מהאזורים תהיה תשלום מלא על חצי מהסחורה כי מתקפה בינלאומית נספוג בכל מחיר, ולכן נכון יהיה להחיל ריבונות על כלל השטח. "אם הציבור בישראל היה בנוי משבע מיליון קרולין גליק ואורית סטרוק או היא צודקת, אבל העם לא כזה. צריך לכוון למשהו שהציבור הישראלי במצבו הנוכחי יכול לעכל. עצם התפנית שאנחנו מבצעים מרעיון אוסלו ומהקונספציה של פתרון שתי המדינות לרעיון המדינה האחת זו תפנית מאוד משמעותית שגם אותה צריך להציבור עוד יעכל. על הציבור לעכל גם את היכולת להחיל ריבונות על אזורים שיושבים בהם גם כמה אלפי ערבים שנקראים בפי הציבור עדיין פלשתינאים. בעבודת הסברה הציבור יוכל לעכל זאת. כעת אי אפשר לייצר בסיס תמיכה כזה לרעיון של סיפוח כל השטח כולל רמאללה שכם וערים נוספות. אני מסכימה לכך וגם קרולין מסכימה לכך אבל הציבור הרחב עדיין לא שם. לכן אנחנו צריכים להמשיך במסלול הציוני שמאז ומעולם היה מסלול מדורג".

מיד עם שחרורה של חברון מעול הכיבוש הירדני, קרא דוד בן-גוריון ליישב מיד יהודים בחברון "כדי להבהיר לעולם את בעלותה (של ישראל) על השטחים שהיו תמיד יהודיים, ואבדו לה במלחמת העצמאות

הראשון של עם ישראל, ו"במסילה העולה מבית אל שכמה ומנגב ללבונה" היו בנות ישראל יצאות לחולל בכרמים. כאן באזור הזה קרא ירמיהו הנביא: "עוד ייקנו בתים ושדות וכרמים בארץ הזאת... והשיבותים אל המקום הזה, והושבתים לבטח... בארץ בנימיין ובסביבי ירושלים".

גם השמאל הסכים לעיקרון הגושים

חברת הכנסת סטרוק מדגישה כי הצעות החוק מנצלות גם את הרקע המדיני שהוכשר על ידי השמאל. "מבחינת הסברה אנחנו מקדמים את הכיוון שאומר שגם השמאל אומר שמה שהם מכנים כגושי התיישבות וודאי יישאר בריבונות ישראל בהסכם. אנחנו אומרים שאין הבל מזהות בין מה שהם מגדירים כגושים מה שאנחנו מכנים כגושים, כלומר כל האזור המיושב, כי מבחינה דמוגרפית אין משמעות ומבחינת התועלת יש כאן ערך גדול של יישובים שאנשים חיים בהם כבר שלושה וארבעה דורות מעבר לכך שמדובר באזורים שהם ערש התרבות היהודית".

ועדה בכנסת. צילום מירי צחי

"אין ספק שהזירה הבינלאומית חשובה ורלוונטית ונצטרך לעשות עבודת הסברה גם בזירה הזו, אבל הדברים מתחילים בכך שעם ישראל יידע מה הוא רוצה. העולם לא הכיר עד היום לא בריבונות בירושלים ולא ברמת הגולן ולמרות זאת הריבונות שרירה וקיימת".

מה לגבי ראש הממשלה? הוא יקבל הצעות חוק שכאלה? בלעדי זה הרי לא יקרה. "ראש הממשלה לא מאוד מדאיג אותי. ראש הממשלה כבר שלל בעבר יוזמות שלנו ובסופו של דבר הצטרף אליהם. כך היה בחוק משאל העם. כשהתחלנו אמרו לנו שאין סיכוי. ראש

חבל ארץ זה במשך 19 שנה תחת כיבוש ירדני, עד ששחרר במלחמת ששת הימים". בחוק הנוגע לחברון, דוגמא נוספת, נכתב: "חברון וארץ יהודה היו מאז ומעולם חלק בלתי נפרד מארץ ישראל ההיסטורית, ערש הולדתו של עם ישראל. בחברון חיו ונקברו אבות ואמהות האומה הישראלית, במערת המכפלה שהיא הקניין העברי הראשון בארץ ישראל, ובה הוקמה לראשונה מלכות בית דוד. בהרי חברון שגשו חיים יהודיים גם לאחר חורבן בית שני, ובעיר עצמה התקיים רצף של חיים יהודיים עד לפרעות תרפ"ט ותרכ"ו. בתום מלחמת העצמאות נותרו העיר חברון וסביבותיה במשך 19 שנה תחת כיבוש ירדני, עד ששחרר במלחמת ששת הימים. מיד עם שחרורה של חברון מעול הכיבוש הירדני, קרא דוד בן-גוריון ליישב מיד יהודים בחברון "כדי להבהיר לעולם את בעלותה (של ישראל) על השטחים שהיו תמיד יהודיים, ואבדו לה במלחמת העצמאות", וציין כי "ראויה חברון להיות אחותה של ירושלים".

להכיר את ההיסטוריה היהודית דרך הצעות החוק

מאז חלפו שנים רבות, במהלכן הקימה מדינת ישראל באזור יישובים ישראלים משגשגים, בהם מתגוררים עשרות אלפי אזרחים ישראלים, שחלקם כבר מגדלים במקום דור שלישי ורביעי. בצד יישובים חדשים אלה, מצויים באזור מקומות קדושים, ראש וראשון להם מערת המכפלה אליה נהגים רבבות אלפי ישראל, וכן אתרים ארכיאולוגיים והיסטוריים המעידים על הקשר רב השנים של עם ישראל לחבל ארץ אלה. לכן הגיעה העת להחיל את הריבונות על אזורים אלה הכוללים את חברון, קריית ארבע ויישובי המועצה האזורית הר חברון לרבות אזורי המסחר והתעשייה. האתרים הארכיאולוגיים, הכבישים, שטחי סי וכל אדמות המדינה שבין היישובים. ברוח זו נוסח גם החוק הנוגע לאזור בנימיין: "אזור ארץ בנימיין היה מאז ומעולם חלק בלתי נפרד מארץ ישראל ההיסטורית, ערש הולדתו של עם ישראל".

איש, אלו מספרים שבמהות לא משנים את המאזן הדמוגרפי שרק הולך ומשתפר עם השנים. כל אזור שנחליט לקדם את החקיקה לגבי המשמעות היא שיוחל בו הריבונות הישראלית". בדברי הסבר לחוק צייטו סטרוק ולוין בהרחבה קטעים ממגילת העצמאות "כי בעינינו מדובר במהלך אחד שמתחיל בהחלת הריבונות ב-48' ונמשך עד החלת הריבונות בימינו. זה אותו הרצינואל שמדבר על כך שבארץ ישראל קם העם היהודי ובה הייתה כל ההיסטוריה שלו. מעולם לא היה כאן בית לאומי לשום עם אחר, במשך אלפיים שנה שמרנו לארץ אמונים והתגעגענו. אנחנו מזכירים את החלטת ועידת סאן רמו להקמת בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל. ההחלטה הזו מהווה הבסיס בחוק הבינלאומי לכל תהליך שיבת ציון והחלת הריבונות במרחבי ארץ ישראל".

להכיר את ההיסטוריה היהודית דרך הצעות החוק

לבד מאזכור מגילת העצמאות הוסיפו לוין וסטרוק בכל אחד מהחוקים התייחסות ממוקדת לאזור הספציפי ותיאור הקשר האמין בינו לבין ההיסטוריה היהודית. על אזור העיר אריאל וסביבותיה נכתב בהצעת החוק הנוגעת לאזור זה כי האזור "ערש הולדתו של עם ישראל, היו מאז ומעולם חלק בלתי נפרד מארץ ישראל ההיסטורית. לאחר שהוגלה העם מארצו שמר לה אמונים בכל ארצות פוזווי ולא חדל מתפילה ומתקווה לשוב לארצו ולחדש בתוכה את חירותו המדינית. מתוך קשר היסטורי ומסורתי זה חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהיאחו במולדתם העתיקה. וזכותו של עם ישראל על חבלי ארץ אלה הוכרה גם על ידי אומות העולם, בהצהרת בלפור ובהחלטת סן רמו, אשר נתנו תוקף בין-לאומי לקשר ההיסטורי שבין העם היהודי לבין ארץ-ישראל ולזכותו להקים בה מחדש את ביתו הלאומי. הכרה זו של האומות המאוחדות בזכות העם היהודי להקים את מדינתו בארצו, אינה ניתנת להפקעה. בתום מלחמת העצמאות נותר

עשרה חוקים להחלת ריבונות על עשרה אזורים שונים ביהודה ושומרון הכינו חברי הכנסת אורית סטרוק ויריב לוין, ראשי שדולת ארץ ישראל בכנסת. על החוקים שהוגשו וממתינים לשעת כושר לקידומם במשעולי החקיקה הפרלמנטאריה שחתנו עם חברת הכנסת סטרוק. "חוקי הריבונות נועדו למעשה להחיל את הריבונות הישראלית על אזורי ההתיישבות ביהודה ושומרון, מה שמכונה אזורי C, באופן מדורג. מתוך תפיסה שכל התהליך הציוני הוא תהליך הדרגתי. יש אמנם לעיתים קפיצות בהדרגה הן אבל מדובר בתהליך מדורג. גם בשאר מדינת ישראל הדברים היו מדורגים. בהתחלה הייתה ריבונות על חלק משטחי המדינה, לאחר מכן על ירושלים ובהמשך על רמת הגולן. אנחנו מאמינים שמדובר בתהליך שצריך להתפתח הלאה והלאה", מסבירה סטרוק את ההיגיון שמאחורי שרשרת החוקים. סטרוק ולוין רואים בעיתוי הנוכחי בצל תמורות המורח התיכון והמציאות הקרובה יותר של העימות מול ערביי הרש"פ מועד ראוי מאין כמותו לקידום המהלך שלהם. "הסכמי אוסלו היו סטייה קשה מאוד מהנתיב העולה של הציונות, אבל עכשיו יש התפכחות מהסכמי אוסלו וזה הזמן לחזור לנתיב הקלאסי של הציונות. באנו לארץ כדי להחיל עליה את הריבונות הישראלית ולהקים בה מדינה יהודית על כל השטח, בהדרגה".

אז מה בצעם נאמר בחוקים הללו? "חילקנו את אזורי ההתיישבות לעשרה אזורים שונים שאפשר לקרוא להם עשרה גושים אבל בשונה מהמינוח המקובל של גושי ההתיישבות שמשמעותו שחלק מההתיישבות כפנים וחלק בחוץ, הגושים בהצעה שלנו כוללים את כל היישובים וגם את המרחבים שבניהם. אנחנו מדברים על כך שבין היתר יש במרחבים הללו אוכלוסיה ערבית שהנתונים היבשים מלמדים שמספרה של האוכלוסיה הזו לא יכול לשנות משמעותית את המאזן הדמוגרפי בארץ ישראל. מדובר על בין חמישים לשבעים אלף

מדובר במהלך אחד שמתחיל בהחלת הריבונות ב-48' ונמשך עד החלת הריבונות בימינו. זה אותו הרצינואל שמדבר על קם העם היהודי ובה הייתה כל ההיסטוריה שלו. מעולם לא היה כאן בית לאומי לשום עם אחר

ג'ואן פיטרס בראיון נדיר: ריבונות ישראלית הנרחבת מול השקר הערבי

מחברת רב המכר 'מאז ומקדם' מנתחת בפשטות וברהיטות בראיון מיוחד ל'ריבונות' את המציאות המזרח תיכונית שבה מתנהלת ישראל וקוראת לעולם להתעורר מהשקר הערבי המגולם בצמד המילים 'מדינה פלשתינית'.

בימים אלה מקים חבר הכנסת לשעבר איוב קרא את המטה למאבק בהקצנה המוסלמית. קבלת שבע מצוות בני נוח הוא מהלך הכרחי לחיים נורמאליים באזור. זה המסר שאיתו הוא יוצא גם לתושבי עזה, וכן, יש לו מה לומר גם על הכרח הריבונות.

"ירדן נועדה להיות פלשתין. למה צריך פתרון נוסף?"

ההאסלאם הקיצוני הוא עבורם אויב מר ואכזר. הפצנו כרוזים בעיתונות ובאינטרנט ואף ברצועת עזה על חשיבות שבע מצוות בני נוח המאפשרות מקום לכולם ועל בסיסם צריך העולם להתקיים, הוא אומר ומספר כי "בכרוז שפויזרו בעזה קראנו להם לקום נגד האלמנטים הקיצוניים ששם". לא ברור עד כמה מעוניינים ועד כמה מוסוגלים תושבי עזה לפעול בכיוון שכזה. קרא מצידו מאמין שטפטוף העמדות המתונות יניב תוצאות גם אם רק בטווח הארוך.

חשוב שהנהגת העם תכה על חטא על כך שעדיין לא נחקקו חוקים שייתאימו לערכים של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית, אבל קודם כל היא יהודית. אם היא לא תהיה יהודית היא לא תהיה דמוקרטית."

מדובר בניקיון אתני של כל מי שאינו מוסלמי והדבר עשוי להוביל אותנו למלחמת עולם שלישי על כל המשתמע כי זה לא יסתיים פה אלא יימשך לכיוון אירופה". תחושתו של קרא נשענת בין השאר על נתונים על התחזקות חסרת תקדים של האיסלאם באירופה. הוא מזכיר נתון שפורסם באחרונה ולפיו "השם הפופולארי ביותר לתינוקות באנגליה בשנת 2013 הוא מוחמד, בבריסל מתקרב היום בו ייבחר ראש עירייה מוסלמי ובפרזיז יש שכונות שהמטרה לא יכולה להיכנס אליהן".

כאמור, כחלק מהמאמץ לבלימת התפשטות האיסלאם הקיצוני הקים קרא את המטה החדש למאבק בהקצנה האסלאמית. "אנחנו נעורים בארגונים שונים בהם גם חב"ד ומקימים מטה שתפקידו להעיר את האסלאם המתון, זה שמבין

ח"כ לשעבר איוב קרא. צילום: פלאש 90

סגן השר והח"כ לשעבר איוב קרא מקים בימים אלה את המטה למאבק בהקצנה המוסלמית. בין הפעילויות שממנה המטה נכללת גם הפצת מנשרים הקוראים לעולם הערבי לאמץ את שבע מצוות בני נוח ואתם את התפיסה המתונה המהווים מענה להקצנה המזרח תיכונית הזורעת הרג והרס ברוסאליים ואכזריים בעוד ועוד מדינות ערביות. "נושא הוותורים ורעיון שתי מדינות לשני עמים ירד מסדר היום", הוא משוכנע. "האג'נדה של האזור ושל האיסלאם הקיצוני היא לא שתי מדינות אלא מדינה אסלאמית גדולה כשהחליפ'ה הוא השליט שלה כמו לפני 500 שנה".

היום. המצב יותר מסוכן מהימים האפלים של עם ישראל. מדובר כאן באנשים שהורגים על כל שטות ומנקים ניקיון אתני כל מי שאינו מוסלמי ויורים למוות בכל מוסלמי שאינו הולך לפי ההלכה האסלאמית. מי שאינו מוסלמי מקבל שם אפשרות להתאסלם או לשלם כופר או להיות מוצא להורג. אלה הדברים המסוכנים ביותר עלי אדמות".

קרא רואה בהקצנת העולם הערבי ובמעשי הטרור של ארגון דאעש מציאות המורה אך כוו שתוביל את העולם להתפכחות גם בורה הפלשתינית. "בטווח הקצר אנחנו נהנים מזה בדיעבד. הנושא הפוליטי של הקמת מדינה פלשתינית יורדת מסדר היום. העולם רואה הקצנה נגד כל הדתות באזור. אנחנו רואים הכחדה של הנוצרים בעיראק ובסוריה, כך גם הדרוזים, היורדים, האחמדים הבאים, הטורקמנים וכתות ועדות נוספות שמוצאות את עצמן מוצאות להורג. הדבר לא קשור לישראל.

להנצחת הפליטות הערביות, פליטות שהפכה לחלק בלתי נפרד מהמאמצים לקעקוע דמותה של ישראל בעיני העולם ובעיני עצמה. נשים בירוק מבקשות מפיטרס התייחסות ערכנית לארגון שנועד להשכין שלום בעולם אך בסופו של יום מחזק את החפצים בהשמדתה של ישראל. "אונר"א מבצע הונאה כנגד העם היהודי וכנגד העולם מאז שהפך לארגון "הפליטים" היחיד שפועל למען קבוצה אחת בלעדית של פליטים בעולם. הפליטים הערבים שברחו או שנעקרו בזמן מלחמת השחרור מנו קבוצה קטנה בהשוואה למאות מיליוני העוקרים בעולם כתוצאה ממלחמות

וחיכוכים. כמו כן, מספרם של אותם ערבים שנעקרו מבתיהם היה קטן לאין ערוך ממספר הפליטים היהודים שנולדו בארצות ערב שנאלצו לנוס על נפשם. ברם, רק הערבים זכו לספירה חוזרת ונשנית בכל מחנות הפליטים". פיטרס מוסיפה ומזכירה בדבריה כי "ההונאה והזיופים חזרו ונשנו, כפי שהעידו חברי קונגרס אמריקנים, והדבר התאפשר הודות לצוות של אונר"א המורכב, כמעט באופן מוחלט, מעובדים ערבים".

האם קיים סיכוי שהעולם יפתח ויתעורר להיכרות עם האמת ההיסטורית והמעשית? יש משהו שממשלת ישראל ומדינת ישראל צריכות לעשות כדי לקדם את רגע ההתפכחות הזה? "העולם ראה מעט מן האמת ב-1967, כאשר ישראל אחזה במושכות והביעה במעשים את זכותה ואת עוצמתה. כיום, דעתי היא שיש לפעול ביתר כוח וביתר שאת בשם אותה אמת, כדי להשמיר את נגע החמאס-דאעש-אש"ף-חיזבאללה שפושט בגבולותינו. מדוע דאעש נתפס כאיום עולמי, בעוד חמאס-דאעש מקבל הנחות וזוכה לאמפתיה בזמן שישראל והיהודים יוצאים למתקפה בניסיון להגן על ארצם מפני הרעה השטנית הזאת?", תולה פיטרס שאלה בחלל האוויר.

ולסיום עולה שאלת הצורך, כן או לא, בריבונות ישראלית ביהודה ושומרון ובקעת הירדן וגם כאן תשובתה של פיטרס נחרצת: "יכולה להיות רק מדינה ריבונית אחת, והיא מדינת ישראל, אשר לה הזכות על חבל ארץ זה כפי שנקבע על ידי כל הגורמים: הצהרת בלפור, חבר הלאומים, הנשיא טרומן ואף האו"ם. כולם. מימין ומשמאל...".

לדבריה "כל טענה באשר היא כלפי העם היהודי - כולל סוגיית יהודה ושומרון - הינה שקרית וחתרנית. האם כל קבוצה אחרת שתתבע את זכותה להיות עם - למשל, תביעתה של כנפיית באדר-מיינהוף שברלן וסביכותיה תוכרו כמדינת מיינהוף מאז ומקדם - האם גם אליה יש להתייחס ברצינות? רעיון "המדינה הפלסטינית" הוא נלעג לא פחות. יש כאן היסטוריה שקרית וטענות שקריות - המנסות לחקות את ההיסטוריה הלגיטימית והמוצדקת של העם היהודי".

ג'ואן פיטרס. Author, From Time Immemorial

ספרה של העיתונאית היהודייה-אמריקאית ג'ואן פיטרס 'מאז ומקדם' (הוצאת הקיבוץ המאוחד) שגם אותו תרגם יפה אהרון מיר, חולל טלטלה עמוקה והפך בתוך זמן קצר מרגע צאתו לאור לחלק בלתי נפרד מהשיח הפנים ישראלי סביב סוגיית ערביי יהודה ושומרון, הפליטים, אונר"א והסיכוי להסדר קבע בין ישראל לשכנותיה. בימים אלה ממשיכה העיתונאית הנמרצת לכתוב ולגלות מעורבות במתרחש במזרח

התיכון בכלל ובעיתונות הישראלית ערבי בפרט. בשנים האחרונות מקיימת פיטרס קשר של הערכה הדדית עם ראשי נשים בירוק, יהודית קצובר ונדיה מטר שהפנו אליה מספר שאלות על ספרה המיתולוגי, על ציונות וגם, איך לא, על ריבונות.

בראש ובראשונה ביקשו לשמוע מפיטרס על הסיבות שהובילו אותה לכתוב את הספר שחולל בה תפנית קיצונית מפעילת זכויות אדם שהגיעה לישראל כדי לתמוך בערביי הארץ ועד לעמדותיה כיום שהתפכחו לנוכח העובדות להן נחשפה בההלך כתיבת הספר.

כדי להשיב מעדיפה פיטרס להיאחו בדברים שכתבה בספר עצמו. "התיאור עצמו נמצא בספרי 'מאז ומקדם', וכדי שאוכל למנות את כל הסיבות שגרמו לי לקרוא תיגר על כל האמונות הקיימות לגבי ישראל והערבים עלי לצטט מספרי כדי להיזכר בשאלות באופן מדויק, ובכל אותן פרצות ב"היסטוריה" כפי שהיא נשאלת על נס בידי "המומחים" העולמיים".

פיטרס מזכירה כי בעברה לא הייתה ציונית, "לפחות לא עד שהמחקר שלי לימד אותי מדוע הציונות היא מפעל חיוני עבור אותם יהודים שמבינים שמדינת ישראל היא גם מבצרים וגם מושב חייהם לעד. תמיד הייתי פעילה נלהבת למען זכויות האדם. סייעתי בידי שחורים אמריקנים לממש את זכות ההצבעה שלהם, והשתמשתי במעט הידע שהיה לי אז כדי להשוות בין הערבים בישראל ובין שערוריית העבדות ולאחר מכן הגעונות ששררה בחלק ממדינות הדרום, כגון מיסיסיפי ודרום קרוליינה שבהן עבדתי. עם הזמן גיליתי, כמובן, כי ההשוואה הזאת היא מנוחכת ובלתי מדויקת בעליל, וכי קווי הדמיון נמצאים דווקא בין יהודי פלשתינה - היינו, יהודי ארץ ישראל מאז ומקדם - ובין השחורים של אמריקה, שתי קבוצות שנמצאו תחת דיכוי בר-השוואה".

אונר"א מתעתע בעם היהודי ובעולם כולו

נתח מרכזי מספרה מקדישה פיטרס לשירות שמעניק ארגון זכויות האדם של האו"ם 'אונר'א'

יש כאן היסטוריה שקרית וטענות שקריות - המנסות לחקות את ההיסטוריה הלגיטימית והמוצדקת של העם היהודי

ההיסטוריה היהודית הטילה על דורנו את המשימה הגדולה של חזרת העם היהודי לנחלת אבותיו.

ההיסטוריה היהודית הטילה על דורנו את המשימה הגדולה של חזרת העם היהודי לנחלת אבותיו. אני יודע למה דווקא אנחנו נבחרנו להיות הסיירת המובחרת שלה, אבל יש לנו אחריות כבדה בפני כל דורות היהודים שהיו לפנינו וכל דורות היהודים שיבואו אחרינו, לשמור למענם על ארץ ישראל. וזה בוודאי כולל את המשימה שלא להשמיט מידיו של העם היהודי את חבון ואת בית-אל, את שילה ואת בית-לחם.

תשאלו את הסבא-רבא שלכם, שכבר מת, ואת הנין שלכם שעוד לא נולד, ושניהם

(מקור ראשון ו' תמוז תשע"ג)

תנו למעוניינים להגר

גרשו המוני כפוי עם או בלי פיצויים אינו רלוונטי במציאות הקיימת, ולדעתי גם לא מוסרי בעינות שלום. לשמחנתנו אין בכך צורך, די בעידוד הגירה באמצעים כלכליים ותעמולתיים. עוד לפני שהתחלנו, סקררים ומחקרים מראים שכארבעים אחוזים מהעריבים המתגוררים באזור מוכנים לעזוב אם יהיו בינם האמצעים לכך, כל שעלינו לעשות הוא לספק למעוניינים להגר את מבוקשם ולעודד את האחרים ללכת בעקבותיהם. זה לא יקרה מהיום למחר אך תוך עשור או שניים אפשר בהחלט להגיע לדילול משמעותי בנוכחות הערבית ביהודה ושומרון, ולא רק שם.

(מקור ראשון י"ב אדר א' תשע"ד)

עבור העולם זו אקסיומה עיוורת – אנחנו הסרבנים

הנחת היסוד של השמאל הישן היא שהכול תלוי בנו ורק בגלל נתניהו והמתנחלים אין שלום עם הפלשתינים. "רק תוציא מפך", זעקה ציפי לבני לפני ארבע שנים, "את צירוף המילים מדינה פלשתינית, ואו או שיתברר שיש פרטנר לשלום, או שלפחות כל העולם יבין שהצד הפלשתיני הוא הסרבן". הוא עשה את זה, וללא הועיל. ואו אמרו לו רק תקפאי את הבנייה בהתחליוות ואו את שתהיה פריצת דרך מדינית או שלפחות כולם יבינו שאבו-מאון הוא הסרבן ולא אנחנו. נו, הוא עשה גם את זה, והתוצאה הייתה שאובמה דרש עוד וגרם לו ביויונות ותרגילי נויפה פומביים על בנייה ברמת-שלמה, שכונה תמימה בצפון ירושלים.

ויכוח השלום – כלי במאבק הפנימי בין היהודי לישראלי

סמך מעניין מאוד שנכתב בידי 'קבוצת המשבר הבינלאומית' הכוללת בתוכה 160 אנשי מחקר ופוליטיקאים לשעבר מכל העולם מנתח את הציבור הדתי-לאומי בתוך ישראל בהנחה שבלעדיו אי אפשר יהיה להגיע להסדר עם הפלשתינים.

(מקור ראשון א' טבת תשע"ג)

דברו במספרים. התחזית שהכנסת תוצף בהמוני ח"כים ערבים לא נראית ריאלי

האם אפשר ואין אפשר לספח את האוכלוסייה הפלשתינית לישראל בלי להפוך אותה למדינה דו-לאומית? ראשית, משהו על מספרים ולוח זמנים: כידוע, מספרם של ערביי יו"ש שנוי במחלוקת רועשת וזועפת בין היהודים. אבל מספר בעלי זכות הבחירה בקרבם פחות או יותר ידוע ומוסכם. על פי הפרסומים הרשמיים של הרש"פ, המספר הוא כ-950,000, אבל הוא כולל את ערביי ירושלים שכבר סופחו

"ירדן בפועל היא פלשתינית. למה צריך עוד מדינה. ירדן יועדה להיות מדינה פלשתינית והמלך עצמו הוא פלשתיני. למה צריך לחפש עוד פתרונות? בגלל הווי השלום קיבלנו על עצמנו את הסכמי אוסלו, את הבריתח מדרום לבנון, את הבריתח מגוש קטיף. מה נתנו לנו כל הבריתחות האלה?" חותם קיא. ■

ראשי מערכות הביטחון הזהירו, המדינאים עצמו עינייים

חבר הכנסת אלי ישי (ש"ס) מציע לכולנו לקרוא את מצע הפתח' לפני שאנחנו קובעים שהוא מתון יותר מחמאס ורק אז לבחון אם יש עם מי לדבר. "הרב עובדיה הזהיר מטילים באשקלון וביקש מחברי הליכוד להתנגד לעקירה, אבל שרון לא שמע".

גם לתל אביב ולגוש דן, כחבר ועדת חוק וביטחון קיבלתי חומר מודיעיני ושמעתי סקירות שלימדו שזה בדיוק מה שיקרה אבל לא רציתי לומר את הדברים בקול רם, שיערתי שיגידו שאני לא נורמאלי או התמקדתי באשקלון ונתביות. התעלמו מסקירות מודיעיניות ומחוות דעת מקצועיות של אנשי הצבא והשב"כ. אמרו שביה שלום. לא חשבו שאבו מאון יגרש באש חיה מרצועת עזה אבל היו צריכים לקחת את האפשרות הזו בחשבון", הוא מלין על עצימת העין המוחלטת ששבתה או את הדרג המדיני. עם הנתונים וההתראות הגיע ישי, אז יו"ר ש"ס, לבית הרב עובדיה יוסף להתייעצות וגייבש עמדה. "באתי לרב עובדיה יוסף ע"ה ואחרי שהבאתי בפניו את כל הנתונים ואת האמירות שבעד ונגד הוא ניתח את הדברים ואמר בדרשה שלו שטילים יגיעו עד אשדוד וקרא למצביעי הליכוד להתנגד וכך כוכור היה, הם הצביעו נגד אבל שרון לא שמע להם".

בהקשר זה ראוי ונכון להזכיר את מכתבו של הרב עובדיה יוסף לתושבי יהודה ושומרון ביום כ"ג שבט תשס"ג ובו הבחיר את עמדתו ההלכתית: הביטחוניות והמדיניות שהושמעו מעל כל בימה וזכו לתגובה מולזלת. ישי היה אז חבר ועדת החוק וביטחון ומתוקף כך קיבל לא מעט אזהרות ביטחוניות מצידם של בכירים, ומנגד ראה איך הפוליטיקאים מבטיחים שלום. "כל המדינאים בעידן אוסלו וגם אחר כך, בתקופת ההתנתקות, דיברו על השלום שיגיע, על הפיתוח והשגשוג שיגיע, על השקעה בתל"ג ובצמיחה. אמרו שזה אפילו לא יהיה שלום בנוסח השלום עם מצרים וירדן אלא עולם אחר לגמרי", אומר ישי ומוזכר כי "גם ממשלת נתניהו ב-96 נאלצה ללכת באותו מתווה להסכמי וואי וכו', כאילו אין ברירה. צריך להתעורר ולהבין שהדבר הזה הוא אסון שגרם נזק עצום".

החבר הכנסת ישי מוסיף וממשיך בתיאור החששות הביטחוניים מרעיון הקמת המדינה הפלשתינית: "את אבו מאון גירשו מעזה. אם היה החמאס

מזליה לבצע את התכנית שלו להשתלט על יהודה ושומרון כפי שראינו לאחרונה כשצה"ל עצר כמה עשרות אנשי חמאס שהיו שותפים לתכנית הזו, בתוך כמה שנים הם היו מפתחים טילים והטווח לירושלים ונתניהו היה חמש עשרה שניות, כמו נחל עוז".

"ואם יהיה הסכם שלום מי יבטיח לנו שמחר החמאס לא ישלח על הפתח?", שואל ישי ומיד מוזכר שעוד לפני הדיון על החמאס גם אבו מאון אינו חלק מחובבי ציון. "מעבר לכך, גם אבו מאון לא ציוני גדול כל כך... הוא לא מוכן להכיר במדינת ישראל כמדינה יהודית אפילו טרמינולוגית. הוא יודע שאם יכיר בנו יחסלו אותו אנשי העם שלו. אנחנו אמנם לא צריכים את ההכרה שלו, אבל הדבר מלמד על משהו עמוק. ראה את החינוך בבתי הספר שלהם. הם מקדשים שם את השאהידיים. ראה את מצע הפתח, לא את חלק החמאס, תראה מה יש בו ותחשוב שאתה קורא את מצע החמאס. או אנחנו טומנים את ראשינו בחול?".

אז מה הפתרון? ישי לא בונה על חוון מרחיק לכת. הוא מסתפק במה שהוא מגדיר כ"שלום כלכלי". שלום אמיתי, חיי שכנות, הוא קובע, לא צריכים הסכם חתום. "כולם רוצים שלום. הימניים ביותר רוצים שלום אבל למסר שטח ולהפקיר את הביטחון שלנו? כשהייתי תלמיד בישיבת הנגב" הוא גונר "היינו הליכול לקניות וטיפולי שיניים בעוה. או לא היה שלום והיינו מסתובבים חופשי, שלא לדבר על חבון והעיר העתיקה. המהלך הנכון הוא שלום כלכלי. להקפיד את המצב המדיני הנוכחי. להחזיר את הגלגל אחורנית לא נוכל אבל להקפאי אפשר. אבו מאון ימשיך לשלוט עליהם. נקפאי את המו"מ המדיני לכמה שנים שבהן נקדם ענייני תעסוקה, כלכלה ותעשייה, שיבינו שפיגועים רק יגרמו לקריסה כלכלית אצלם. את ענייני הביטחון אנחנו חייבים להשאיר באחריותנו. נחזור לימים שהיו לפני שהיו הסכמי אוסלו. אי אפשר לימים שלום אמיתי ויברך אתכם כאשר עליכם ככם את המצב שלנו בדיים שלהם. נבחן אותם במהלך השנים הבאות".

תנאי הכרחי נוסף לתכנית שלו הוא טוף להסתה ברש"פ. "שיפסיקו את ההסתה בבתי הספר, זה דבר מינימאלי. שאבו מאון יכיר במדינה היהודית ויפסיק את החינוך משטפח בהם את הרצון להיות שאהידיים. שיפסיקו לקרש את הדרם ובשנים הבאות נראה איך חיים ביהוד", אומר ישי וכשהוא נשאל אם העולם עשוי לקנות את החזון שלו כתכנית מדינית ראיה הוא משיב: "לגבי העולם אני סקפטי, אבל זה היעד שאני רואה כעת". ■

חבר הכנסת אלי ישי, איש תנועת ש"ס, קורא למדינה להכיר בהסכמי אוסלו כאסון ולהתנגד מהם ומהשלכותיהם. "עבור אורחי ישראל אין שוני בין חמאס, חיזבאללה וראעש. שלושתם ארוגני טרור הרוצים לראות את סוף דרכה של ישראל, והסכם אוסלו שירת ומשרת את ראייתם זו", אמר בעקבות חשיפת כוחות הביטחון לפני מספר שבועות את התארגנות חמאס להשתלט הרשות הפלשתינית גם ביהודה ושומרון. בימים אלה, במלאת 21 שנים להסכמי ההם ו-9 שנים לעקירה והגירוש מגוש קטיף, הוא גונר באזהרות הביטחוניות והמדיניות שהושמעו מעל כל בימה וזכו לתגובה מולזלת. ישי היה אז חבר ועדת החוק וביטחון ומתוקף כך קיבל לא מעט אזהרות ביטחוניות מצידם של בכירים, ומנגד ראה איך הפוליטיקאים מבטיחים שלום. "כל המדינאים בעידן אוסלו וגם אחר כך, בתקופת ההתנתקות, דיברו על השלום שיגיע, על הפיתוח והשגשוג שיגיע, על השקעה בתל"ג ובצמיחה. אמרו שזה אפילו לא יהיה שלום בנוסח השלום עם מצרים וירדן אלא עולם אחר לגמרי", אומר ישי ומוזכר כי "גם ממשלת נתניהו ב-96 נאלצה ללכת באותו מתווה להסכמי וואי וכו', כאילו אין ברירה. צריך להתעורר ולהבין שהדבר הזה הוא אסון שגרם נזק עצום".

ח"כ אלי ישי עם הרב עובדיה יוסף זצ"ל

ברצוני להבהיר כי פסק ההלכה אשר נתתי בזמנו "שטחים תמורת שלום" אינו תקף כלל לרגל המצב הנוכחי - הרב עובדיה יוסף

ראה את החינוך בבתי הספר שלהם. הם מקדשים את מצע הפתח, לא את מצע החמאס, תראה מה יש בו ותחשוב שאתה קורא את מצע החמאס

"ידעתי שהטילים יגיעו לתל אביב. לא דיברתי בקול כי שיערתי שיגידו לא נורמאלי"

"בהתנתקות קמתי ואמרתי שיהיו טילים באשקלון ונתביות. בתוך תוכי ידעתי שזה יגיע

כיבוש? ממי? לא היה כאן אף אחד

לאחר הפקרה ארוכת שנים של זירת המשפט הבינלאומי נכנסת קבוצת משפטנים אל עובי הקורה ומוכיחה את ההונאה שבקביעה לפיה אחיזת ישראל ביהודה ושומרון מנוגדת לחוק הבינלאומי.

חברון, ציור שמואל מושנק

מדינה פלשתינית – זה פשוט לא עובד

כשראש מרכז בגין – סאדאת בוחן את היתכנות קיומה של מדינה פלשתינית הוא עושה זאת באיזמל מנתחים קר ומגיע למסקנה ברורה: גם אם היינו רוצים, זה פשוט לא עובד.

“אני מאלה שאינם מתנגדים לחלוקת הארץ, אבל אז מה אם אני מוכן? זה לא עובד. אפשר להתפשר עם חמאס?”. במילים אלה חותם הפרופ' אפרים ענבר, ראש מרכז בגין סאדאת למחקרים אסטרטגיים באוניברסיטת בר אילן, את הניתוח הריאלי והקר עורך לאפשרות כינונה של מדינה פלשתינית.

“מה שאנחנו רואים במזרח התיכון הוא שכל המתווה המדיני שהוקם בעקבות פירוק האימפריה העות'מאנית קורס מול עינינו. בסוריה אסאד לא מצליח לשמור על המדינה שלו. יש שם מלחמת אזרחים עקובה מדם. כך גם בעיראק. עיראק שהכריז תחת סדאם חוסיין לא קיימת יותר, בצפון קיימת ישות כורדית, בדרום ישות שיעית ובמרכז מאבק בין שיעים לסונים. זה נכון לא רק לגבי האזור הזה. משבר המדינה הערבית נכון גם ללוב ששם יש מאבק בין מליציות, זה נכון גם ללבנון הרבה מאוד שנים, כך גם לתימן ואפילו מדינה היסטורית כמו מצרים מתקשה לקיים שליטה אפקטיבית בסיני”.

פרופ' ענבר מציב בפני המדינות מבחן אחד המהווה הוכחה ליכולת שליטתן והוה מבחן המנופול על שימוש בכוח. במבחן הזה, הוא אומר, יתכן וניתן להעניק למצרים ציון גבוה מהמדינות האחרות אך גם היא עדיין מתקשה לעמוד בו ודי במבט חטוף לעבר המתרחש בסיני כדי להבין עד כמה המציאות שם מורכבת. “לעולם הערבי יש בעיה עם רעיון המדינות”, אומר ענבר ומשקיף אחורה אל ההיסטוריה של האסלאם המדיני. “הרעיון הפאן ערבי מכרסם במבנה המדינה כי הוא טוען שהעולם הערבי צריך להיות מורכב מיחידה פוליטית אחת”.

אם רוצים לעשות ניסוי פלשתיני בקבשה, אבל לא על חשבוננו

עם זאת גם הוא מכיר את המודלים המוצלחים והיציבים יותר של מדינה מוסלמית כדוגמת

טורקיה, אינדונזיה ומלויה, אך הוא יותר ממתקשה לצפות למדינה פלשתינית עתיד דומה למדינות הללו. “בינתיים”, הוא מזכיר “כשנתנו לפלשתינים להקים מדינה במסגרת הסכמי אוסלו זה לא הוכיח את עצמו. אמרו להם שתהיה משטרה חזקה ונתנו להם כלים שיאפשרו שמירה על מנופול השימוש בכוח. ההסדר לא היה ‘שטחים תמורת שלום’ אלא ‘שטחים תמורת ביטחון’ כשהצפייה הייתה שהפלשתינים יתפקדו כמו הירדנים והמצרים וימנעו טרור משטח. הם נכשלו בזה ויתר על כן, הישות הפלשתינית התפרקה בין יהודה ושומרון לבין עזה בגלל שהיא לא הצליחה להשכיל לשמור על המנופול של הכוח. ההפרדה הזו היא מעשי ידיהם של הפלשתינאים. לא אנחנו גרמנו לה. זו

“הרעיון הפאן ערבי מכרסם במבנה המדינות הערבי צריך להיות מורכב מיחידה פוליטית אחת”

פרופ' אפרים ענבר

התרבות פוליטית שאינה בשלה להקמת מדינה”. להערכתו של ענבר גם הקהיליה הבינלאומית מפגימה את חוסר הבשלות המדינית של הפלשתינים. “העולם המערבי בחלקו מנסה לעזור לפלשתינאים לבנות אומה ומדינה, אבל בניית מדינה יכולה להיות במקום שיש בו זהות כמו מצרים וגרמניה. הדבר לא יתכן במקום שאין בו זהות כמו שאנחנו רואים בסוריה. כך גם אצל מה שקרוי פלשתינאים יש כמה זהויות. העולם חושב שהוא יוכל לסייע להם אבל העולם נכשל והדוגמא היא עיראק. האם יש ניסיון יומרני יותר מהניסיון האמריקאי בעיראק לבנות מדינה בדמותם? הם השקיעו דמים תרתי משמע והפריקו את הזה נכשל, אז למה שנחשוב שהעולם יוכל לתקן את ההוויה הפלשתינאית?”.

ואולי, כפי שטוענים חסידיו אסכולת אוסלו, צריך לתת להם זמן להוכיח את עצמם? פרופ' ענבר לא דוחה את האפשרות מיסודה אבל עדיין תוהה למה ישראל צריכה לשלם את המחיר על הניסיונות הללו. “יכול להיות שדברים יתגו בעיית מבחינתנו. אם רוצים לעשות ניסוי פלשתיני בקבשה, אבל לא על חשבוננו. למה אנחנו צריכים לסבול ישות כמו חמאס עד שהם ילמדו שחמאס זו ישות גרועה עבורם? בינתיים הם לא לומדים. איך הם יכולים לפתח מודעות שחמאס רע למדינה הפלשתינאית אם לראש הרשות הפלשתינאית אין את האומץ להגיד שצריך לפרו את עוזה? אם הוא לא אומר שבלי פירוק החמאס לא תקום מדינה פלשתינאית?”.

צריך להחליט מה טוב לנו

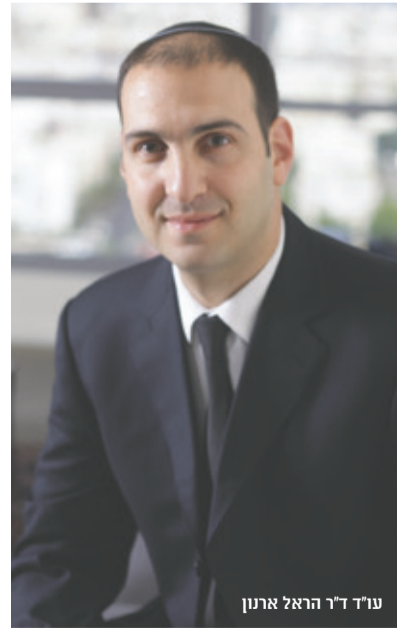
במציאות הנוכחית פרופ' ענבר כלל לא חש צורך להציג תכנית חלופית לרעיון חלוקת הארץ. טעמו על ישראל לפעול אך ורק על פי שיקוליה שלה והחיל מדיניות של דונם ועוד דונם, עז ועוד עז, ריבונות מעשית הוא מכנה את זה ואת עצמו הוא מכנה כמפא“יניק בהקשר הזה. “אנחנו צריכים להסביר שהחלום של שתי מדינות לשני עמים, שבעיני הוא חלום

יפה, הוא בלתי בצי. נקודה. אין מה לעשות. למה אני צריך להכין תכנית חלופית ולפתור להם את הבעיות? צריך להחליט מה טוב לנו ולהמשיך לעשות את מה שטוב לנו. הבסיס הוא ביטחון ודרכו אפשר להשיג את הקונצנזוס הרחב ביותר במדינת ישראל. זה מה שחשוב, לשמור על הלכידות החברתית לפני מבחנים ביטחוניים מורכבים ומסוכנים, מבחנים כאלה שרוב העם מבין שאנחנו מתקרבים אליהם. ברור היום לכולנו שנצטרך לחיות על חרב עוד הרבה שנים. אין פתרון לכל דבר”.

למה אני צריך להכין תוכנית חלופית ולפתור להם את הבעיות? צריך להחליט מה טוב לנו ולהמשיך לעשות את מה שטוב לנו

את הריבונות המעשית מעדיף ענבר על פני הריבונות ההצהרתית. “ריבונות הוכרזה גם במזרח ירושלים וקשה שם לשלוט. יש יתרונות וחסרונות גם במקום כזה. יש ריבונות רשמית בהר הבית? כן, אז מה? כשהם עושים בעיות סוגרים לנו את ההר. זו בושה וחרפה. המדיניות היא זו שקובעת ואם יש ממשלה עם ברכיים לא משנה אם יש ריבונות או לא”.

ומה לגבי ערביי יהודה ושומרון? גם בסוגיה הזו ענבר אינו חש חובה להציב מענה. מבחינתו המציאות העכשווית יכולה להימשך כפי שהיא. “ביהודה ושומרון יש ישות שמתפקדת, משלמים לה כסף והיא מתפקדת כמו ישות בעולם השלישי. הרבה אנשים בעולם מתנהלים ככה. אנחנו חושבים שהכול צריך להיות מסודר אבל חלקים עצומים בעולם הם בלאגן. גם בסוריה ובעיראק יש בלאגן אז גם כאן יהיה קצת בלאגן. העניין שלנו הוא העניין הביטחוני”.

עוד ד"ר הראל ארנון

שנים רבות, רבות מדי, הופקרה הזירה המשפטית-מדינית בידי השמאל הישראלי שהפעיל לא מעט מאמצים כדי לקבע בתודעה הישראלית והבינלאומית את ההתיישבות ביהודה ושומרון כמנוגדת לחוק הבינלאומי.

על מנת שלא לקבע את הדה-לגיטימציה של ההתיישבות הישראלית באיז“ש קמו עורך הדין ד“ר הראל ארנון וד“ר חגי ויניצקי יחד עם מרכז אדם ואדמה (מיסודה של תנועת רגבים) ולפני מספר חודשים פרסמו את הספר “דיני מקרקעין והמשפט הבינלאומי ביהודה ושומרון” בו ריכזו מאמרים מפרי עטם של משפטנים בכירים המוכיחים שהאמת המשפטית רחוקה מכפי שהיה מי שדאג לקבע במוחנו. כבר בפתח השיחה עם ד“ר ארנון שאלנו כיצד קורה שדו“ח ועדת השופט אדמונד לוי (ו“ל) קובע נחרצות שאין איסור משפט בינלאומי על ישראל להחזיק בשטחי יהודה ושומרון ולעומת זאת משפטני שמאל נושאים את דגל המשפט הבינלאומי בגאון ודוחים בבוז כל קביעה בנוסח זו של ועדת לוי. מנין הביטחון הזה? שאלנו, יש משהו שהם רואים ואחרים לא?

שנים רבות, רבות מדי, הופקרה הזירה המשפטית-מדינית באיז“ש היא ודאי בעלת מאפיינים של כיבוש. זאת משום שישנה כאן מציאות של אנשים בשליטתך ללא אזרחות, אומר ד“ר ארנון שעל אף היותו משפטן מקפיד להפריד בין הזירה המשפטית לקביעת האמת והמחויבות הנובעת ממנה. “אם מיישור מסתכל על הדברים מבחינה אנושית מבלי להכיר את ההיסטוריה של הסכסוך הוא יכול לומר שגם אם לא כבשתם את השטח ממדינה ריבונית ולכן זה לא כיבוש, ככל זאת זה נראה כמו כיבוש ונשמע כמו כיבוש אז זה כיבוש. יש כאן אוכלוסיה שאינה שותת זכויות תחת שלטון צבאי או בגדול זה כיבוש. זו הטענה החזקה שאותה לטעמי רוב העולם מקבל ועל בסיס זה הטענות שאנחנו כביכול כובשים”. ארנון אינו מולול בטענה זו על אף שהיא אינה משפטית טהורה. “זה לא רק סמנטיקה כי אין ספק שאחד הסממנים של כיבוש הוא אוכלוסיה שנמצאת תחת שליטתך ללא אזרחות במדינתך. אלא שיחד עם זאת יש לזכור כי זה לא המאפיין היחיד של כיבוש ולכן העובדה שהמציאות ביהודה ושומרון סתרה את המאפיינים הנוספים של כיבוש מובילה למסקנה שהמציאות שם, לפחות מבחינה משפטית, איננה מציאות של כיבוש”.

המשפטים באיז“ש היא ודאי בעלת מאפיינים של כיבוש. זאת משום שישנה כאן מציאות של אנשים בשליטתך ללא אזרחות, אומר ד“ר ארנון שעל אף היותו משפטן מקפיד להפריד בין הזירה המשפטית לקביעת האמת והמחויבות הנובעת ממנה. “אם מיישור מסתכל על הדברים מבחינה אנושית מבלי להכיר את ההיסטוריה של הסכסוך הוא יכול לומר שגם אם לא כבשתם את השטח ממדינה ריבונית ולכן זה לא כיבוש, ככל זאת זה נראה כמו כיבוש ונשמע כמו כיבוש אז זה כיבוש. יש כאן אוכלוסיה שאינה שותת זכויות תחת שלטון צבאי או בגדול זה כיבוש. זו הטענה החזקה שאותה לטעמי רוב העולם מקבל ועל בסיס זה הטענות שאנחנו כביכול כובשים”. ארנון אינו מולול בטענה זו על אף שהיא אינה משפטית טהורה. “זה לא רק סמנטיקה כי אין ספק שאחד הסממנים של כיבוש הוא אוכלוסיה שנמצאת תחת שליטתך ללא אזרחות במדינתך. אלא שיחד עם זאת יש לזכור כי זה לא המאפיין היחיד של כיבוש ולכן העובדה שהמציאות ביהודה ושומרון סתרה את המאפיינים הנוספים של כיבוש מובילה למסקנה שהמציאות שם, לפחות מבחינה משפטית, איננה מציאות של כיבוש”.

ד“ר ארנון ממשיך ומדגיש את העיקרון ולפיו לא רק על המשפט יקום או ייפול דבר. יש עוד

הנירוש מגוש קטיף - אחת ממצבות אסון הסכמי אוסלו. צילום: מירי צוזי

כישראלי והאחר מציג את עצמו כפלשתיני, הוא יודע שמקדמא דנא חבל הארץ הזה נקרא פלשתינה. הרי הרומאים והיוונים קראו לזה 'פלשתיין' כבר לפני אלפיים שנה. אז עבור השבדי הזה ששומע את הדברים מי בא קודם, פלשתיין שקיימת אלפיים שנה או ישראל שהוקמה ב-48? כשזה הכיניו שהדבקנו לערבים המשמעות היא אמירה שהם היו קודם וגורשו. פגענו בלגיטימציה שלנו בצורה אנושה".

פרופ' ציון מביע בפאנלים בינלאומיים רבים, בראיונות טלוויזיה ובכנסים העוסקים בעתידה של מדינת ישראל ובעתיד המזרח התיכון. בכל אלה הוא נתקל שוב ושוב בקושי העמוק לשכנע בעצם בדינמיות ובארגון. זו הסיבה לכל החרם באץ' ישראל. היום אין מדינה בעולם שחושבת שיהודה ושומרון שייכת ליהודים, אולי למעט קנדה. כל המדינות משוכנעות שארץ ישראל שייכת לפלשתינים ושנאחזו בעצם מוכאים אותם במדינתם ובארגון. זו הסיבה לכל החרם והפעולות שנעשות נגדנו בעולם ובישראל אין פוצה פה ומצפצף. הממשלות שלנו לדורותיהן משותקות מבחינה הסברתית. אין הסברה".

כשל ההסברה הישראלי ארוך השנים טורד מאוד את מנוחתו של פרופ' ציון. "יש כאן מסביר אחד, נתניהו, שלא ראה צורך להקים צוות מסבירים, להקים משרד הסברה תחת כותרת כזו או אחרת שירכז את ההסברה הישראלית. היום יש פיצול של הסברה בין גופים ומשרדים

אפרטהייד יש אצל הערבים, דיכוי נשים ומיעוטים יש אצל הערבים, היעדר זכויות אדם יש אצלם, אין אצלם דמוקרטיה ואין אצלם יחסי אנוש ובחוצפתם הם מאשימים אותנו בכל הדברים הללו.

שונים כמו משרד החוץ, משרד ראש הממשלה, משרד התפוצות, דובר צה"ל ועוד. כשיש כל כך הרבה מסבירים המשמעות היא שאין הסברה. מפעל ישראל מקדיש ליחסי ציבור יותר כספים מהתקציב של מדינת ישראל להסברה בעולם. להסברה. במקום להשקיע שלושה מיליארד שקל בכל שנה להסברה, אחוז אחד מהתקציב, מדינת ישראל משקיעה בסך הכול עשרה מיליון דולר כשמתוך זה שישנה הולכים למשכורות של פקידים. כאשר רק ארבעה מיליון דולר מוקצים להסברה בכל העולם המשמעות היא שאין הסברה".

לנו אין הסברה ולהם יש תעמולה

את עצמת החסר ההסברתי של ישראל מוצא פרופ' ציון דווקא לנוכח מגוון אפיקי הסברה שהיו אמורים להפוך לנוח קל ונוח עבור ישראל, נשק שבו משום מה היא מחליטה שלא להשתמש ולהותיר את הוירה לצד הערבי. "מגול היעדר ההסברה שלנו יש לצד הערבי תעמולה ולא הסברה. ההבדל הוא שתעמולה מכפישה את הצד השני. אין יכול נגב להאשים אדם אחר בנניב? בדרך כלל הוא לא יכול, אבל אצלנו זה לא קורה. אצלנו הגנב דווקא מאשים אחרים במעשים שלו. אפרטהייד יש אצל הערבים, דיכוי נשים ומיעוטים יש אצל הערבים, היעדר זכויות אדם יש אצלם, אין אצלם דמוקרטיה ואין אצלם יחסי אנוש ובחוצפתם הם מאשימים אותנו בכל הדברים הללו. הם מאשימים אותנו באפרטהייד כשאצלם לא תמצא שר או שופט יהודי בעוד אצלנו יכול ערבי להתמנות לשופט עליון או חבר כנסת, למרות שהח"כים הללו פועלים בנלוו למען האויב. כסוריה לבנון ואזורים אין יהודי שהגיע לצמרת כלשהי. בסעודיה מי שאינו מוסלמי לא יכול להיכנס למדינה. זה לא אפרטהייד? זו לא גזענות? והם מעזים להאשים אותנו באפרטהייד, אותנו שיש אצלנו ריבוי כל הגזעים וחופש פולחן ודמוקרטיה יותר מארה"ב. אותנו מאשימים באפרטהייד. זה קורה בגלל תעמולה שעובדת 24 שעות ולעומתה

אצלנו אין יומה אלא רק תגובה. כך במנהרות ובטילים וכך גם בהסברה. אנחנו לא יוזמים שום דבר, אנחנו לא תוקפים וחושפים את ערוותם אלא רק מתגוננים ומגיבים".

בבחירה בין חמאס לפתח' פרופ' ציון לא עושה הנחות לפתח' ולעומד בראשו. "בצמרת שלנו יש אנשים שמשוכנעים שאם רק ניתן סמכויות לאבו מאזן יהיה שלום. הם לא מבינים שאבו מאזן הרבה יותר מסוכן מהנייה וחמאס. אבו מאזן פועל בצורה שהעולם מבין ומקבל אותה. הוא מדבר בשפת העולם ורוצה להרוס את מדינת ישראל דרך האו"ם ודרך בית הדין בהאג, להפוך אותנו למפוצרים ולשבור את הלגיטימציה שלנו. כל החרמות כאים ממנו ואנחנו מנסים לרצות אותו ולחזק אותו שוב ושוב".

"אנחנו לא מבינים את הכנסים של הסכסוך הזה. זה לא סכסוך על שטח. גם אם תיתן לערבים את כל השטח ותשאיר לך את תל אביב בלבד זה לא יספך אותם. הם לא רוצים אותנו פה כי זו מלחמת דת. ואם לא נבין שזו מלחמת דת נמשך לתת להם ולרצות אותם ושלום לא יגיע בימינו".

או איך כן יגיע שלום? פרופ' ציון לא מפזר הבטחות וורודות. "יש שתי אפשרויות. אפשר לחיות תחת המצב הקיים, מדי פעם להיכנס בהם, להפעיל את חיל האוויר ולהצטרך לחזור שוב בעוד שנה וחצי אחרי טפטופי טילים. אפשר להגיד שאנחנו לא רוצים לשלם מחיר יקר יותר, אבל אם אנחנו רוצים שקט ארוך הטורו. אמרתי את זה עוד לפני ההתנתקות, הוא מוכיר ומסוּפֵי: "כל הרעיון של שלום עם הפלשתינים הוא אוטופיה, כי אם תעשה שלום עם הפתח' יבוא הג'יהאד ויגיד שזה לא כולל אותם. אם תעשה שלום עם הג'יהאד יבוא החמאס ויגיד שהוא לא בעסק וכך החיובאללה וכן הלאה ארגונים שונים ורבים. צריך להתבצר ולהמתין זור אחד או עשרה דורות ואולי אחר כך הם יתרצו. שלום יגיע רק אחרי שהערבים יהיו בטוחים במאה אחוז שאת מדינת ישראל אי אפשר להסל. הבעיה היא שאנחנו נותנים להם את כל הסיבות לחשוב שדווקא אפשר לחסל את מדינת ישראל".

הרבלת ריבונות ישראל
על יחידה ומחזור

אורי אליצור ז"ל - המטרה ריבונות על כל ארץ ישראל

שלום לא מעניין אותם. מעניינת אותם העקירה

הבעיה היא שבמרוצת השנים הפכו חסידי ההפרדה את עקירת הישובים למטרה בפני עצמה. תנו להם שלום בלי עקירת ישובים, הם לא ייקחו. אני כבר לא בטוח אם היום הם רוצים לעקור ישובים כדי להשיג הפרדה, או שהם רוצים הפרדה כדי להשיג עקירת ישובים.

(ידיעות אחרונות כ"א שבט תשס"ד)

פתרון שתי המדינות שופך רק בניין על הדליקה

האם הנסיגה שלנו פתרה בעיות פלשתיניות או החריפה אותן? האם בעיני העולם המערבי, ובעיני הערבים עצמם, הפינוי הכואב עד מוות שעשינו, שחרר אותנו מתווית הכובשים ברצועת עזה? די. אי אפשר עוד להמשיך באשליות. פתרון שתי המדינות לא שופך אף טיפת מים על הדליקה. הוא שופך עליה בניין. רואים את זה יום בחדשות, קוראים את זה בכתובות הראשיות של העיתונים. זו כבר לא תחזית לעתיד, אלא ניסיון העבר ומציאות ההווה. כעשוי השאלה היא האם לשפוך בניין על הדליקה כי אין ברירה, כי לא מצאנו אף דלי מים, או להבין שבניין לעולם לא יכבה אש, ולהתחיל לחפש בכל זאת איפה יש מים.

(ידיעות אחרונות ג' כסלו תש"ז)

המדינה הפלשתינית שמציע ביילין תהיה פצע מדמם שיוורה לכל עבר

גם יוסי ביילין מודה שכדי להבטיח את שרידותה ישראל תהיה חייבת להטיל על ריבונותה של המדינה הפלשתינית מגבלות של חימוש, של תעופה, של ניצול מקורות מים, של ניהול מדיניות חוץ ושל בריתות צבאיות. אין למדינה כזו שום סיכוי להיות בת קיום לאומי וכלכלי לאורך זמן. בוודאי ובוודאי שהיא לא תהיה חוף מבטחים פלשתיני, שעצם קיומו יספך את המאויים הלאומיים של הפלשתינים, יקהה את המתחים עם ישראל, וייצור דינמיקה של שלום וצמיחה. המדינה הבלתי אפשרית המוצעת לפלשתינים בחזון בוש ובנדיבות ביילין, תהיה פצע פתוח, מדמם ללא הפסקה ויורה לכל עבר. היא לא תהיה פתרון לשום כאב פלשתיני, רק החמרת הבעיה.

(ידיעות אחרונות ג' כסלו תשס"ז)

שמעון פרס: "אם תקום מדינה פלשתינית נפרדת, היא תהיה חמושה מכף רגל עד ראש"

שמעון פרס (ציטוט): "אם תקום מדינה פלשתינית נפרדת, היא תהיה חמושה מכף רגל עד ראש. יהיו בה גם בסיסים לכוחות המחבלים הקיצוניים ביותר, ואף הם יהיו מצוידים בטילי כתף נגד מטוסים וטנקים, המסכנים לא רק עוברי אורח, אלא כל מטוס ומטוס שימריאו בשמי ישראל, כל כלי רכב שינוע בעורקי התחבורה העיקריים בשפלת החוף. יש אמנם ספק, אם גם מרחב טריטוריאלי יש בו משום הרתעה מוחלטת. אבל העדר מרחב טריטוריאלי מינימלי מעמיד מדינה במצב של אי-הרתעה מוחלטת (וההדגשה במקור). דבר זה, כשהוא לעצמו יש בו משום פיתוי כפייתי כמעט לתקוף את ישראל מכל העברים... גם פירוז הגדה נראה

אורי אליצור דל עם בנו אייתי יבול'א, חבר בפורום למען הריבונות

כתרופה מפוקפקת: הבעיה איננה הסכם על פירוז, אלא קיומו של הסכם זה הלכה למעשה. מספר ההסכמים שהפרו הערבים אינו נופל ממספר ההסכמים שקיימו" ("כעת מחר", ירושלים 1978, עמ' 255)

לא הבאתי את הציטוט מלפני 30 שנה כדי ללעוג לשמעון פרס. דבר ידוע הוא שעד לפני כ-15 שנה כולם מימין ומשמאל היו נגד מדינה פלשתינית. לפני 10 שנים מפלגת העבודה עוד לא הסכימה להכניס אותה למצע שלה, והיום כולם בעד. מימין ומשמאל. כל מילה בדבריו של פרס נגד מדינה פלשתינית נכונה היום כמו שהייתה נכונה אז. שום דבר לא השתנה, מלבד פרס עצמו.

(מקור ראשון כ"ז אדר תשע"א)

הפער יישאר גם אם ביילין יהיה ראש הממשלה

הפלשתינים לא רוצים את המדינה המפורזת והמוקצצת

שהיהודים מציעים להם, ואת המדינה שהם כן רוצים, מדינה פלשתינית חמושה ועוינת בגבולות 67, היהודים לא מוכנים לתת להם. פער העמדות הזה לא משתנה כבר עשרים שנה, ולא חשוב מי נמצא בשלטון בצד שלנו. גם אם יהיה יוסי ביילין ראש הממשלה, יישאר אותו פער בעיני, והמדינה הפלשתינית לא תקום.

לאחרונה הפער הזה אפילו הולך וגדל, ובאופן פרדוקסאלי הסיבה העיקרית לכך היא הדבקות הישראלית המיאשת בתוכנית שתי המדינות. המדינה הפלשתינית, אומרים וכותבים היהודים, היא אינטרס חיוני שלנו. אוי ואבוי יהיה לנו אם היא לא תקום. הסכנה הדו-לאומית מאיימת לחסל אותנו. ברור שכאשר אבו-מאזן שומע את זה, והרחוב הפלשתיני קולט את זה, הוא מעלה את המחיר שלו ומרחיק אותנו מכל הסדר שהוא. אם זה אינטרס יהודי וציוני כל כך חיוני, חושב הפלשתיני, למה שניתן להם את זה?

די. הגיע הזמן להפסיק להפחיד ולהלך אימים. ראשית מדינה דו-לאומית עדיפה פי אלף על שתי מדינות עם מטר של קטיושות על נתב"ג. שנית, לא מדובר על מדינה דו-לאומית. יכולה להיות מדינה אחת בין הים והירדן שאיננה דו-לאומית אלא מדינת העם היהודי שבתוכה מיעוט ערבי גדול הנהנה משוויון מלא ומכל החירויות הדמוקרטיות. הם לא ינצחו אותנו בדמוגרפיה ובילודה. לא נכון, גם בזה אנחנו מנצחים. הם לא יבלעו אותנו תרבותית ולא ישלטו עלינו. לא נכון, גם אחרי סיפוח אנחנו הרוב. מדינה אחת, דמוקרטית וצודקת וציונית מהים ועד הירדן, לא מפלה ולא דו-לאומית. זה אתגר גדול אבל זה אפשרי.

(מקור ראשון ט' טבת תשע"ד)

מדינה פלשתינית תבלום חרמות? מי אמר?

בכלל לא ברור איך ישיפיעו הסכם מדיני והקמת מדינה פלשתינית על סכנת החרם. כבר לא מעט פעמים התבדתה האמונה השמאלנית הנאיבית כאילו כל הצרות שלנו נובעות מהכיבוש וכולן תיעלמנה ברגע שיהיה לנו הסכם עם הפלשתינים. הסכמי אוסלו לא הביאו לשיפור מעמדה של ישראל בעולם, אלא להיפך. בימי הכיבוש המלא מעולם לא היינו תחת אוימי חרם, מעולם לא חששנו מצונאמי מדיני באו"ם, מעולם לא עצרו קצינים ישראלים בכירים בשדות התעופה של מדינות אירופיות.

לפני הנסיגה מעזה מעולם לא היינו תחת מטר של טילים וקטיושות שמכניס למקלטים מיליון אזרחים ישראלים, מעולם לא הפועל נגדנו דו"ח מטוג גולדסטון ומעולם לא נתקלנו בהתגרות בינלאומית דוגמת המשט התורכי והשליכתי. עם העובדות קשה להתוכח. והעובדות הן שמעמדנו הבינלאומי אחרי הסכמים ונסיגות נעשה ירוד יותר מאשר לפניהן.

(מקור ראשון ו' אדר א תשע"ד)

'דרג השטח הוכיח מסוגלות לבצע כל משימה. צריך רק לתת לו את המשימות הנכונות'

שורת שאלות צבאיות ואסטרטגיות מציב תא"ל במיל צביקה פוגל בעקבות מבצע 'צוק איתן'. חוסר יצירתיות בהנהגת הצבא מקורו בבלבול בין תפקיד העורף והחזית, כך הוא סבור. ואגב, לדרגי השטח, עד רמת המז"טים, יש לו רק מחמאות, "נותנים תחושה שיש על מי לסמוך".

צוק איתן תמונת מרי צחי

תא"ל (מיל) צביקה פוגל

“אם אין שינוי המשמעות היא שחזרנו לאותם מקומות שבהם היינו בפעם הקודמת. אם יש לנו צבא וכוחות ביטחון שעל פי מקורות ורים יודעים להגיע לדמשק ולפוצץ שם את קמביץ החיובאללה או לאיראן כדי לחסל מדעני גרעין ולאנטבה לחילוץ חטופים או שלא יספרו לי שלא יכולים להגיע לעזה ולחסל שם את מי שצריך. חסרה יצירתיות, חסר מועף, חסר רצון לתקוף ולא רק להגן.”

גם על ההנחיה שניתנה לחסל את איום המנהרות מטיח פוגל ביקורת אם כי זו ממוקדת בעיתוי ההנחיה. “ראית פעם מנהרה בורחתי?” הוא שואל בצניניות. “או אם המנהרה לא תברח, למה לא להורות לצה"ל להגיע עד הים, לפגוש את האויב בעיניים ולהרוג אותו ואחר כך לחסל את המנהרות. המנהרות הרי לא יברחו. למה להביא את הדרג הטקטי עד למנהרות, להיערך להגנה עליהן ולהפוך לטטטי ובכך להפוך לפתוח מפחיד יותר פגיע? יתרונו הגדול של צה"ל אל מול צבא הגרילה הזה הוא בהיותו גוף חזק ומפחיד. לא היינו לא חזקים ולא מפחידים.”

תא"ל פוגל מוסיף ומנתח את הנתונים שהציג

לדברים אלה הוא משלב הערה ומבהיר כי הוא מבין את המאמצים להימנע מנפגעים אך לתפיסתו עצם קיומו של החשש מריבוי נפגעים נבע מהערכה שגויה שקדמה למבצע. “אם היו מעריכים נכון את המערכה היו מבינים שלא יהיו לנו הרבה נפגעים.”

“מלחמה ללא יוזמה. מלחמה שמיזמה הראשון חשבו רק אין לסיים אותה”

כשהוא ממשיך בניתוחו עובר פוגל לרמה האסטרטגית מדינית סבור פוגל כי “זו הייתה מלחמה ללא שום יוזמה, מלחמה שמהיום הראשון שלה חיפשנו את הדרך לסיים אותה. בסופו של דבר נגררנו למלחמה של חמישים יום עם קרדיט מהעולם וממדינות ערב והתוצאות לא היו טובות לדעתי.”

כשהוא מתבקש לפרט את הנתונים שהובילו אותו למסקנת חוסר היצירתיות הצה"לית מציע לנו פוגל להשוות בין מפות צוק איתן למפות עופרת יצוקה ולחפש את ההבדלים ביניהן.

בימי מבצע 'צוק איתן' מצא את עצמו תא"ל במיל צביקה פוגל לא פעם מגויס למשימות הסברה וניתוח מהלכים בכלי התקשורת הישראליים והבינלאומיים. בתום ימי הלחימה הוא מרשה עצמו להתבונן לאחור, וכמי שהיה בעברו ראש מטה פיקוד דרום לנתח את לקחי המבצע בראיה ביטחונית, צבאית ואסטרטגית.

כבר בראשית השיחה עמו מדגיש תא"ל פוגל בנימה נחרצת שנשמעת כמבקשת למחוק ספקות ממי שבמקרה עדיין יש לו כאלה ש"ברמה הטקטית ניצחנו בגדול!", וכדי שהדבר יהיה ברור מעל לכל ספק שהעלו גורמי תקשורת הוא מוסיף: “בכל מקום שבו היה מפגש בין חיילים שלנו למחבל צבא החמאס ניצחנו בגדול, גם אם הדבר עלה לנו באבדן ובפצועים.”

לעומת הקביעה הזו מוסיף פוגל ומעריך כי “ברמה המערכתית, שהיא רמה אחת למעלה, רמת הפיקוד והמטכ"ל, פספסנו הזדמנויות רבות להכריע את החמאס בגלל חוסר יצירתיות ובגלל פחד שאינו מוסבר לי מכך שיהיו לנו נפגעים.”

"חובת כל אדם בישראל לשאול את עצמו בכל יום כיצד הוא פעל היום למען ארץ ישראל"

בראיון ל'ריבונות' מגדיר הרב ברוך אפרתי, ראש רבני 'דרך אמונה' את התביעה ההלכתית מעם ישראל להחלת ריבונות על כל מרחבי ארץ ישראל, ובתוך זאת מדגיש את ערכה של ההסברה כמצווה דאורייתא של כיבוש הארץ והישיבה בה.

הרב ברוך אפרתי

היעד שלנו הוא שיהיה חוק ישראל בכל יהודה ושומרון ובזה המדינה תקיים את מצוות ירושת ארץ ישראל.

הדבר דומה לאדם שמגיע ליעד ובו חיות רעות. אם האדם הזה יקרין ביטחון בעצמו ויידע להשתמש בחכמה שלו ובכוחו שלו בעצמה מתוך אמונה בצדקתו מהר מאוד החיות יבינו שלא כדאי להן להתעסק איתו והן יברחו מכל מקום שבו הוא יהיה. כך גם עם ישראל. כאשר הוא יהיה בטוח בעצמו הגויים יתנדבו מכאן. אולי כל זה הוא חזון לעתיד הרחוק מאוד ואנחנו כמי שמדברים הרבה על 'קמעה קמעה' אמורים לחכות עוד כמה וכמה 'קמעה' כדי שהדברים יתרחשו?

“בריוק בשביל זה יש לנו הלכה שמגדירה דברים בצורה מסודרת. אפשר לדבר על ענייני אמונה ו'קמעה קמעה' וכו', אבל מבחינה הלכתית יש מצוות עשה מהתורה על עם ישראל לרשת את ארץ ישראל. המצווה הזו חלה בימינו במלוא מובן המילה וכמו שאדם לא יגיד שיקיים מצוות תפילין, שבת או כשרות בדרך של 'קמעה קמעה' כך גם בענייני מצוות ישוב ארץ ישראל. אין פשרות במצוות דאורייתא. עם ישראל צריך לקיים את המצווה הזו על ידי שכנוע והשכנוע הזה לוקח זמן. משום כך אני רואה בהוצאתו לאור של כתב העת 'ריבונות' קיום מצוות עשה מהתורה של ירושת הארץ והישיבה בה. זו אחת הצורות לחוק את התודעה הישראלית בנושא זכותנו על הארץ וגם הפעלת לחץ על מקבלי ההחלטות שיקבלו את ההחלטה הנכונה.”

“כל אדם צריך לשאול את עצמו בכל יום ויום מה עשיתי בשביל ארץ ישראל. איש מאיתנו אינו פטור מכך, בין אם אתה חקלאי ובין אם איש הייטק, בין אם רב או בעל מכולת. כל אחד יוכל לתרום לעניינה של ארץ ישראל בדרכו ומהמקום שבו הוא נמצא. אתו שאנחנו עדיין לא יודעים מה אנחנו.”

זהו חוק הקב"ה שולח לנו אויבים שיחדדו לנו את ההווה. ברגע שעם ישראל יידע מי הוא הערבים יפסיקו להוות איום עלינו. כל עוד יש איום של מדינה פלשתינית או התנגדות ערבית הדבר מלמד אותנו שאנחנו עדיין לא יודעים מה אנחנו.

מהו החזון והיעד שהתורה מציבה לנו לגבי יהודה ושומרון? “היעד הוא מה שהתורה אומרת במפורש ומה היסטוריה פלשתינית. מדובר בסך הכול בפליטים שהגיעו לכאן צריך לכבוש את כל חלקי ארץ ישראל ולהחיל על כל הארץ את הריבונות הישראלית. זה הגדר של מצוות ישוב הארץ כמו שהרמב"ם כתב וזה היעד שלנו.”

הדרך להגיע אל היעד הזה היא על ידי שני נתיבים מרכזיים. האחד הוא מעשים בשטח. צריך בשם כל ישראל וכשליחים של עם ישראל לעלות להרי יהודה ושומרון ולהתיישב בהם. הנתיב השני שמשלים את הראשון הוא על ידי הסברה רחבה בעם ואצל מקבלי ההחלטות בכך שאין לנו אפשרות להישאר בארץ מבלי להיות משוכנעים בצדקת דרכנו ובכך שהקב"ה נתן לנו את הארץ הזאת ומתוך כך אנחנו מחוייבים להחיל עליה את הריבונות הישראלית.”

אני שומע בדברים התנחלות בהרים והתנחלות בלבבות על ידי הסברה, אבל אני לא שומע בדברים את הנתיב הפוליטי של חקיקה וריבונות

“הפוליטיקה היא שיקוף של רצון עם ישראל. כאשר עם ישראל ירצה הדבר הזה יקרה. היעד שלנו הוא שיהיה חוק ישראלי בכל יהודה ושומרון ובזה המדינה תקיים את מצוות ירושת ארץ ישראל. כל עוד שאין החלת ריבונות על יהודה ושומרון המשמעות היא שמדינת ישראל אינה מיישמת את תפקידה בתחום הזה וזה חמור מאוד, אבל הדרך לשכנע את מקבלי ההחלטות להחיל את החוק ביהודה ושומרון היא על ידי הסברה וגם על ידי פוליטיקה שלעניות דעתי היא אינה העיקר כאן.”

מצוות עשה מהתורה על עם ישראל לרשת את ארץ ישראל. המצווה הזו חלה בימינו במלוא מובן המילה

להפסיק להשתמש במונחים שהם המציאו. אין דבר כזה פלשתינים, אין דבר כזה עם פלשתיני ואין דבר כזה היסטוריה פלשתינית. מדובר בסך הכול בפליטים שהגיעו לכאן בעשרות השנים האחרונות.

"זה מה שאנא רחבעם היה חושב"

"ההונאה הגדולה בהיסטוריה הולכת ונבנית מולנו, זו ההונאה העולמית הקובעת שהיהודי הוא עולה חדש והערבי ישב כאן מקדמא דנא. אין נבלה גדולה מהעיוות הזה."

רחבעם זאבי (גנדי). צילום: פלאש 90

מעולם לא נטשנו ולא עצבנו את הארץ. אברהם אבינו הסתובב כאן 1500 שנה לפני שהינביא הראשון של האיסלם יצא לדרך. אנחנו לא כובשים אלא משחררים.

באופן מלומד וחכם הרבה יותר. את זה קיבלנו בבית. אצלנו, במשפחת זאבי, לא הייתה הליכה שפופה של מי שהגיע ככובש כפי שכינו זאת אריק שרון. אנחנו לא כובשים אלא משחררים, ואילו היום כאשר מישהו מעז לדבר במונחים של שחרור מסתכלים אליו כאל מתלהם ומחרב את חלום השלום המתוק אבל זו המציאות. לא כבשנו כלום. תמיד היינו כאן."

ובאשר לשאלת עתידם של ערביי יהודה ושומרון שב זאבי הניח אל המתווה שהנחיל אביו עוד לפני שהקים את תנועת 'מולדת'. "על יהודה ושומרון אבא דיבר בצורה הברורה ביותר על הפתרון שאותו ביצע העולם המודרני במקומות רבים וזהו הטרנספר מרצון. למען השלום קבוצות אוכלוסייה זו ממקום למקום. יש לכך אינסוף דוגמאות ובאחד המקרים אפילו הוענק על כך פרס נובל. מסתבר שכאשר עושים זאת אחרים ניתנים על כך פרסים, אבל כאשר השר רחבעם מדבר על כך אז מודבקת לו תווית של מחרחר ריב ושונא אוס".

אבא דיבר על טרנספר מרצון והיו לו כלים רבים נוספים לזירוז התהליך הזה. בין השאר הוא סבר שיש לסגור להם אוניברסיטאות ושילכו ללמוד במקומות אחרים. הוא סבר שיש לנהוג התייחסות מלכתחילה שמעון פרס המביא כספים מחו"ל. יש לעודד אותם לשבור להם שבר בארצות אחרות. הייתה לו תורה שלמה ומפורטת מה יש לעשות אבל לאיש לא היה האומץ לשים על השולחן את הדברים ולדון בהם דיון ציבורי. יש בנו צורך מטורף לקבל את אישור העולם ואת חיבוקו והפתרון הזה לכאורה לא נראה טוב. אנחנו לא מסוגלים לווח בלי החיבוק הזה. צריך לזכור שהוא העולם שאותו ראינו "גבדולתו" כאשר הוא העדיף שלא להפגין את מחנות ההשמדה."

את ביקורתו הפוליטית מדינית מכון פלמח זאבי כלפי מעלה ואומר: "אי אפשר להתייחס לבעיות הקיומיות שלנו בחולשה וגלותיות כזו והכול מתחיל מלמעלה, מההנהגה. הכעס הגדול ביותר שלי על שרון הוא משום הספקן שהוא הטיל בלבבות. הישראלים רואים איך אלוף בצה"ל, ראש ממשלה, אומר שאנחנו כובשים או מה גידו הם? כך מאבדים את האמונה בצדקת הדרך. כך מחלישים את רוח העם".

הם עולים חדשים שהגיעו לכאן במאה עד מאה וחמישים השנים האחרונות. אבא ז"ל תרגם ספרי עולים לרגל שתיארו את המקום כאכול יתושים ושרץ כנפופות של מרצחים. לא היה כאן כלום. לא היו כאן ערבים למעט אותן כנפופות ממוצאים אתניים שונים, כאלה שאין שום דבר בינן לבין קבוצה בעלת מכנה משותף אחד. לעומת זאת את מה שעשינו אנחנו, הילדים האמיתיים של הבית הזה, בארמה הזו ניתן לראות אם רק נרים ראש ונפיקת את העיניים. והם מעוים לספר שהם אלה שהיו כאן מאז ומקדם... הרי למרות הגול וההרג, השרוד והאונס שהם גרמו לנו נאחזנו כאן בארבע ערים ראשיות ונשארנו כאן."

זאבי מחריף את דבריו ומבקר את עצם השאלה

עם מי יש ויכוח על ריבונות ביהודה ושומרון? שיפלוש לביתי שעליו יש לי קושאן ושילמתי עליו כסף וידרוש כעת לדעת מה מקור הבעלות שלי על הבית. זה הבית שלי. מזעזעת אותי עצם השאלה על הוכחת הריבונות והבעלות על השטח.

סביב ריבונות ישראל על יהודה ושומרון: "עם מי יש ויכוח על ריבונות ביהודה ושומרון? הדברים הרי דומים למי שיפלוש לביתי שעליו יש לי קושאן ושילמתי עליו כסף וידרוש כעת לדעת מה מקור הבעלות שלי על הבית. זה הבית שלי. מועזת אותי עצם השאלה על הוכחת הריבונות והבעלות על השטח. אני משער שאבא, לו היה מדבר במקומי, היה אומר דברים שנשמעים באופן דומה, גם אם להערכתו הוא היה אומר אותם

בקרב ימלאו 13 להירצחו של שר התיירות האלוף במיל' רחבעם זאבי (גנדי) ה"ד. האם החזון שהציב, חזון הטרנספר מרצון, חלף עם דמותו והרואית? שוחחנו עם בנו, פלמח, כולל המח"טים, אנחנו מעולים. מהרמות שמעל המח"טים נכנסים שיקולים שאינם שיקולים צבאיים. הצבא צריך להגיע אל הדרג המדיני ומסביר איך מבצעים את המשימה ולא איך לא מבצעים. הצבא היה צריך להציג תכנית להכרעת מאסא אל עם ארבע מאות או חמש מאות הרוגים במשך שנה כפי שהדברים הוצגו, אלא בפחות מחמישים יום."

כבר בראשית השיחה עימו מדגיש זאבי הבן כי אין לו כוונה לנבא ולנחש מה היה אומר אביו המנוח לו היה עימנו היום, אך מהמורשת אותה ספג בבית, המורשת שגיבשה את עמדתו שלו, מאסא אל עם ארבע מאות או חמש מאות הרוגים במשך שנה כפי שהדברים הוצגו, אלא בפחות מחמישים יום."

אז מה הביא אותנו לתפיסה הצבאית הזו? אולי זו חולשת העם שמתקשה לחשוב על מחירי המלחמה? פוגל סבור ש"קרה לנו משהו תמור יותר. הדם של החיילים הפך סמוק יותר מדמם של האזרחים. אנחנו יודעים לסבול אדם שנפלה לו רקטה ליד הבית ולא יודעים לסבול מצב שבו שלחנו חייל למלחמה והוא נהרג. איבדנו את הקשר האמיתי שבין העורף לחזית. הפכנו את העורף לחזית ושכחנו להגדיר לעצמו שתפקיד הצבא הוא להגן על העורף ולאפשר לו חיי שגרה נורמאליים."

לקראת תום דבריו מפנה פוגל את תשומת ליבנו לכך שבכל דבריו הוא אינו מפנה, ובמכוון, אצבע מאשימה כלפי בעל תפקיד כזה או אחר. "אני לא עושה זאת כי אני חושב שאין אחריות ואשמה אישית. אני חושב שיש, אבל לטעמי לא נכון לתת לאויבינו את הכוח לעקוץ אותנו. ראה מה קרה אחרי הדיחת דן חלוץ ואחרים, איוו מוטיבציה זה נתן לחיובאללה ואחרים. לכן לא תשמע אהלי תוקח את ראש הממשלה, שר הביטחון או אלוף פיקוד כלשהו. הם עשו רבות למען העם והמדינה אבל איבדנו את העצמה ואת העוז. אולי זה תהליך חברתי ואולי יש לכך הסברים כאלה ואחרים, אבל אנחנו צריכים לשקוד ולהחזיר אותם אלינו כי זה מה שהחזיק אותנו בחיים במורת התיכון. אסור לנו לוותר על זה."

את דבריו מסכם פוגל בהמלצה לשנות את שמו של צה"ל לצבא התקפה לישראל, "אפילו את ראשי התיבות לא צריך לשנות לשם כך", הוא מעיר.

צוק איתן. צילום: גרשון אינשוין

צה"ל בתום המבצע ומעלה מתוך הניתוח הזה לא מעט שאלות. "על פי הפרסומים של צה"ל תקפנו 5200 מטרות ובהם 1000 חמ"לים, כך על פי הפרסומים. אני לא בטוח שלצבא ההגנה לישראל יש 1000 חמ"לים... אבל אתה רוצה לומר לי שתקפנו אלף חמ"לים והם עדיין המשיכו לנהל את המלחמה בלי הפרעה? הפיקוד והשליטה שלהם לא נפגעו. חיל האוויר אומר שהוא תקף למעלה מאלפיים בורות שיגור שבהם יש או תחמושת או קני שיגור או גם זה וגם זה. אגלה לך סוד, למדינת ישראל אין מספר כזה של קני שיגור, אבל אם זה מספר קני השיגור שהותקפו איך זה שהם עוד ממשיכים לשגר? כמה קני שיגור יש להם?"

אבדו היצירתיות והיוזמה

פוגל מתמקד בדבריו בהצגת השאלות הנוקבות שלו ואינו ממהר להשיב לשאלות של עצמו. "אם תקפנו מספר כזה של מטרות ובסופו של דבר הבאנו רק להרס, אני טוען שתקפנו את המטרות הלא נכונות". אז מה הן המטרות הנכונות? פוגל משיב: "הרס בית של מג"ד בחמאס או בנייהאד זה לא הישג שמעוותי אבל לפגוע במנהרות ההברחה מרצועת עזה לסיני זה הרבה יותר חשוב", הוא אומר וקובע שאם נברר כמה מנהרות הברחה הותקפו התשובה תהיה ענולה, כלשונו - אפס. "הסיבה לכך להערכתך היא שאנחנו סומכים על המצרים".

פוגל תוהה מדוע כוחות צה"ל פנו לעזה ולא לעבר מנהרות ההברחה שהן בסיס ביצור והתעצמות כוחו של חמאס. גם לעבר רפיח, מוקד האמל"ח הגדול של רצועת עזה, פנה צה"ל רק לאחז חטיפת גופתו של הדר גולדין ונמ כאן פוגל תולה את השאלה באוויר ואינו משיב. "מאחר והייתי חי יום יש דברים שאני לא יכול לדבר עליהם".

כשהוא מתייחס לסינוגית המנהרות קובע פוגל באופן נחרץ שהמדידה היה בידינו של צה"ל. "כן, וואם הם ידעו, ואם הם ידעו שילכו לבית סוהר", הוא אומר בנחרצות ואינו מקבל תשובות בנוסח 'אם היינו תוקפים או לא היינו מקבלים גיבוי בינלאומי'. תשובות כאלה, הוא מסביר, לא היו מחזיקות מים אם חלילה ממנהרה כזו יוצאת קבוצת מחבלים לתוך אחד היבוצים. פוגל אף ורק כלפי מעלה וכשהוא אומר שצה"ל

אורי אליצור ז"ל - המטרה ריבונות על כל ארץ ישראל

מדינה פלשתינית תמטיר גשם על קטיטיות על פתח-תקווה וגראדים על תל-אביב, תשתק מפעם לפעם את נתב"ג ותחזק את הכלכלה הישראלית

נמאס לנו לשמוע על המדינה הפלשתינית. נמאס לשמוע שהיא בוודאי תקום כי אין אפשרות אחרת, ובמיוחד נמאס לשמוע שהיא תושיע ותגאל את ישראל את העם היהודי ואת הציונות, כי הקמתה של מדינת חמאס ואל-קאעידה ברמאללה היא בכלל אינטרס ישראלי ויהודי ראשון במעלה. גם ביקורו ה-12 של ג'ון קרי הבלתי נלאה הוא הודמנות נאותה להגיד את זה סוף-סוף בקול רם: די עם השטיות האלה. אני יודע שזו היום הדעה המקובלת כמעט על כל הפוליטיקאים וכל מעצבי דעת הקהל, ובכל זאת היא רעיון הזוי ומטורלל. גם בגדי המלך החדשים היו רעיון שמוסכם על כולם והמלך היה עירום. מדינה פלשתינית לא תושיע אותנו אלא תהרוס אותנו. רוב הפוליטיקאים הוותיקים שהיום מצדדים בה, דיברו נגדה בחריפות רבה וכתבו נגדה בספריהם, וזה כולל לא רק את בנימין נתניהו אלא גם את שמעון פרס, וכמעט את כל מי שביניהם. העובדה שהיום הם נסחפו לתמוך ברעיון שהיה רע מאוד בעיניהם, ושהם ידעו להסביר יפה מאוד למה הוא רע, לא אומרת שעששו הם חכמים יותר. דווקא להפך, ההסברים הקודמים שלהם היו הגיוניים וההסברים של היום מוזרים ותלושים מן המציאות.

מדינה פלשתינית תמטיר גשם על קטיטיות על פתח-תקווה וגראדים על תל-אביב, תשתק מפעם לפעם את נתב"ג ותחזק את הכלכלה הישראלית. גנרלים בעלי קול עמוק יספרו לכם כאילו יש לצה"ל מענה על זה. אבל אין לו. רק לפני שנה הכניסו מחבלים מעזה את כל תושבי הדרום למקלטים, וכך הם יכניסו גם את תושבי גוש דן ויחזקו את המדינה. במקום להקשיב לקולות העמוקים המרגיעים של הגנרלים שמרמים את עצמם, תקשיבו להיגיון הפרטי שלכם. סעו פעם לצומת רנתים, רבע שעה נסיעה מכביש שהם-ראש-העין. משם אפשר בקלי קלות להפיל מטוס נוסעים שנמצא בדרכו לנחיתה בנתב"ג. אפשר לעשות את זה באמצעות טיל שהוא והמשגר שלו יחד נכנסים לתוך בגאוו של סובארו משפחתית, או לשק צד של אוסף חמור. סעו רבע שעה מזרחה ותרוא את זה. ואתם יודעים איך זה: אם זה אפשרי זה יקרה. ונסו לשער מה יקרה לתיירות לישראל, ולכלכלה הישראלית, יום אחרי שמטוס כזה יופל על מאות נוסעיו ומטענו.

אורי אליצור ז"ל. צילום: פלאש 90

(מקור ראשון א' שבת תשע"ד)

דרך אוסלו בטוח שאסור ללכת, בדקנו

חסידים מספרים על יהודי אחד שהלך לאיבוד ביער, ולא מצא דרך לצאת. פתאום, על סף יאוש, הוא רואה אדם יושב תחת אחד העצים. הוא רץ ושואל איך יוצאים מכאן. והאיש עונה לו: גם אני עוד לא יודע איך לצאת. אבל בדבר אחד אני יכול לעזור בכל זאת. את הדרך שעליה אתה הולך כבר ניסיתי, והיא לא מובילה החוצה. הוא נחפש דרך אחרת.

אחרי כל הכישלונות והאכזבות, הדם והדמעות, של שיטת אוסלו, באמת הגיע הזמן לנסות לפרוץ קיר אחר. שיטת אוסלו כבר עברה מסלול לא יאומן של צרמוניות וגורטסקות, ממושאת הבית הלבן, דרך פרס נובל לשלום ליאסר ערפאת ואתם לא מאמינים? בחיי, הם נתנו ליאסר ערפאת. כן. לשלום. והפאדיחה היא שבגיננו למרבית אירועי האיוולת המוכרים מההיסטוריה, שכלל היותר נשארו מהם כמה תמונות בשחור לבן ומטוריות, זה שלנו מתועד בווידיאו ובצבע במלוא הדר פארו העלוב. כל הטקסים החגיגיים, השטיחים האדומים, הדגלים המתנופפים ברוח, הפוליטיקאים מכל העולם המערבי שבאים להצטלם עם כאבינו ואשליותינו, ובהזמנות זו לעשות לעצמית קופה קטנה. כל הטקסים. כל אחד טיפשי ונוגע ללב מקודמת, כל אחד מדבר ומזמר שלום ומביא עוד מלחמה, כל אחד דוגמה ומופת לכישרונו המופלא של הגניוס היהודי לדפוק את הראש שוב ושוב ושוב באותו קיר.

(דיעות אחרונות ג' כסליו תשע"ד)

גוננים לנו את ההיסטוריה ואנחנו עוצמים עיניים

בכל ואדי ובכל הר ביהודה ושומרון מסתתרת ההיסטוריה היהודית, בכל מערה או תל ניתן למצוא ממצאים הקושרים אותנו בקשר המדלג מעל הזמן אל עברינו. אז למה אנחנו מאפשרים לשודדי עתיקות לעשות בכל זה כבשלהם?

כשמדברים עם הסייר, חוקר ההיסטוריה ומדריך הטילים דביר רביב על ממצאים היסטוריים יהודיים ביהודה ושומרון נדמה שאם במקרה תזויו סלע כלשהו בשומרון הוא יוזהא זאת בסיוור הבא שלו. דביר מכיר, כך נראה, כל פינה וכל שביל, כל שטח שנחפר וגם כאלה שעדיין לא.

כשהוא פורס דוגמיות בודדות מים הממצאים ההיסטוריים שהתגלו בחפירות ביהודה ושומרון ברור מדוע האזור נחשב לערש הולדתו של עם ישראל. על חברון ויריחו אין צורך להפליג בדיבור. הקשר ההיסטורי החי שולח כל מבקר יהודי להתרפק על עברו הלאומי, אבל חוץ מהמקומות הבולטים יש עוד רבים אחרים.

בפתח דבריו מחלק רביב את הממצאים שהתגלו ביהודה ושומרון לשלוש קבוצות המשייכות לשלושה סוגי אתרים שבהם התגלו ממצאים משמעותיים. "סוג אחד הוא האתרים המקראיים, סוג נוסף הוא אתרים מתקופת בית שני ומרד בר כוכבא והסוג השלישי הוא אתרים מאוחרים מהתקופה הביזנטית. האתרים המקראיים המשמעותיים והמכוננים שנחפרו ושנחשפו בצורה מאוד יפה הם שכם בית אל וחברון. ממצאי בית שני ומרד בר כוכבא הם בעיקר סביב המטבעות שעליהם כתובות מאוד מעניינות. האתרים המאוחרים יותר הם מהתקופה הביזנטית ובהם נמצאו בתי כנסת". בהקשר זה הוא מציין כי ביהודה ושומרון כמעט ולא נמצאו בתי כנסת כיוון שתקופה הזו התאפיינה בחורבן הישוב היהודי באזור לאחר מרד בר כוכבא.

תקופה זו הייתה תקופת פריחה יהודית בגליל, שם נמצאו למעלה ממאה בתי כנסת. כל זאת "למעט האזורים הדרומיים ואזור בקעת הירדן, קעת יריחו".

את רשימת דוגמאות הממצאים המקראיים פותח רביב בממצא הגדול מכולם ואולי המפורסם מכולם, אם נדלג לרגע על מערת המכפלה - מוזבא יוהשע בהר עיבל, הממצא המרעיש שחשף פרוץ אדם ורטל בחפירותיו. "המוזבא בהר עיבל הוא הממצא והתגלית ב-ה' הידועה. זו תגלית מאוד מאוד קדומה מבחינת הארכיאולוגיה המקראית והיא מתאימה כמעט אחד לאחד למתואר בתנ"ך וזה מה שהופך את זה לרבר מאוד מוחשי ומרגש", אומר רביב ומסביר את ייחודו של המקום:

"מדובר באתר פולחני בהר עיבל מראשית תקופת ההתנחלות. תקופת יוהשע. זהו המוזבא שעליו נכתב בספר יהושע (ח' ל') ומסופר שיוהשע בונה מוזבא לה' אלוהי ישראל בהר עיבל. מה שהופך את המקום לאתר פולחני אלו ממצאים כמו כלים המזוהים ככלי פולחן, עצמות ואפר שמעידים על בעלי החיים שהוקרבו במקום. אלו עצמות בעלי חיים שמתוארים במקרא ככאלה שאותם יש להקריב בקורבנות, בני שנה, צאן ובקר".

ממצאי העצמות התואמות את כללי הקרבה היהודית אינם פשוטים כלל ועיקר. זאת בעיקר משום שהשכנים הכנענים והפלשתים הקפידו או להקריב קרבנות חזיר ועצמות חזיר אכן נמצאו באלה. לעומת זאת במזבח שבהר עיבל המקום נקי כמעט לחלוטין מעצמות חזיר.

עוד ממשיך רביב לתאר את ממצאי הר עיבל: "ישנן גם 'תביעות היתד' - מדובר בכלים מתקופת השופטים שעל ידיות ושפות הקנקנים והכדים שלהם רואים כמה חורים שיוצרים משולש, ריבוע, עיגול או קו, משנה מגוון שיש לו משמעות לפולחן. זה יכול להיות סימון של משפחה או סימון לסוג המנחה, יש לכך הצעות שונות במחקר. תביעות יתד נמצאו בהר עיבל ובשילה שהם אתרי פולחן ישראלים מתקופת השופטים".

ממצאי הר עיבל הותירו את מכתשי המקראיות הארכיאולוגית ללא מענה

באשר לאופן תיארוך המקום כתואם את תקופת יוהשע בן נון מוכיר רביב את כלי חרס והחפרושיית והחותמות שנמצאו במקום שהעידו על שיוכו התקופתי של המקום - ראשית תקופת ההתנחלות, המאה השלוש עשרה לפני הספירה. "כל זה ביחד עם העובדה שהר עיבל מוכר לנו כבר עיבל המקראי הופך את המקום למשהו מאוד מרגש שלא ניתן להתווכח איתו".

על הוויכוחים עם מכתשי מקראיותם של הממצאים מספר רביב כי במשך שנים רבות נחפרו אתרים המשוערים כמקראיים אך לא תמיד נמצאו ממצאים נחרצים ברמה הזו. העובדה הזו חברה אסכולת ביקורת המקרא ויחד התבשה הקבוצה המתעמתת עם ממצאי הארכיאולוגיה המקראית, אך מול התגלית

הקבוצות גדושות בארכיאולוגים, סטודנטים לארכיאולוגיה, מומחים ומדריכי דרך אחרי שהוא מציג את הממצאים באתר עצמו, קורא בפניהם את התיאור התנ"כי המדויק מעטים מהם מנסים להתווכח מול ההיסטוריה הנחשפת מולם. "ברגע שמסבירים את הדברים בהרחבה זה משהו שקשה להתווכח איתו".

40 מבנים, ביצורים וחומה מימי המלכים ליד פסגות

"בבית אל וחברון והרבה אתרים מקראיים נוספים אנחנו מוצאים את החומות, השערים והמבנה. ישנו אתר ליד פסגות בשם תל א-נצבה. הוא נחפר בשלמותו ונמצאו בו כארבעים מבנים רחבים וחומה אדירה ומבוצרת באורך 690 מטרים. בגובה של 6-8 מטרים וברוחב של שלושה עד ארבעה מטרים עם שני שערים. משהו מאוד מרשים שהשתמר. בפינה הדרום מערבית של פסגות יש מרפסת תצפית חדשה אל המקום שנמצא במרחק של כמה מאות מטרים", מספר רביב. "על הביצורים של המקום הזה אנחנו קוראים כימי הסכסוכים בין אסא ובעשה. המקרא מתאר את ביצור האבנים ואת החפיר. שם ישמעאל בן נתניה שחט בתקופת ירמיהו את שמונים האנשים שהגיעו משכם שילה ושומרון ושם אותם בבור שחפר אסא מפני בעשה מלך ישראל".

רביב מוסיף ומספר על דוגמאות רבות נוספות ברמה הזו אך שב אל מוזבא יוהשע כממצא שאין בלתו "ממצאים כאלה יש הרבה אבל ממצא מכונן ברמה של המוזבא בהר עיבל והאבן בשכם אין במקומות נוספים".

רביב מוסיף ומספר על דוגמאות רבות נוספות ברמה הזו אך שב אל מוזבא יוהשע כממצא שאין בלתו "ממצאים כאלה יש הרבה אבל ממצא מכונן ברמה של המוזבא בהר עיבל והאבן בשכם אין במקומות נוספים".

רביב מוסיף ומספר על דוגמאות רבות נוספות ברמה הזו אך שב אל מוזבא יוהשע כממצא שאין בלתו "ממצאים כאלה יש הרבה אבל ממצא מכונן ברמה של המוזבא בהר עיבל והאבן בשכם אין במקומות נוספים".

רביב מוסיף ומספר על דוגמאות רבות נוספות ברמה הזו אך שב אל מוזבא יוהשע כממצא שאין בלתו "ממצאים כאלה יש הרבה אבל ממצא מכונן ברמה של המוזבא בהר עיבל והאבן בשכם אין במקומות נוספים".

רביב מוסיף ומספר על דוגמאות רבות נוספות ברמה הזו אך שב אל מוזבא יוהשע כממצא שאין בלתו "ממצאים כאלה יש הרבה אבל ממצא מכונן ברמה של המוזבא בהר עיבל והאבן בשכם אין במקומות נוספים".

לאחרונה נמצאו הרבה מאוד מטבעות עם הכתובות 'לגאולת ציון', 'לחירות ציון' ו'לחירות ירושלים'. במרד בר כוכבא היו מטבעות 'לחירות ישראל', 'שמעון נשיא ישראל' 'שמעון בר כוסבא נשיא ישראל' ועוד".

בשנות החמישים והשישים נמצאו תעודות רבות שמדובר יהודה ובהן סיפור חייהם של יהודים שנמלטו אל ההרים. התעודות מלמדות על מקח וממכר, הלוואות, כתובות ועוד. כל אלה נותנים מידע תקופתי רב. "הרבה תעודות שכאלה נמצאו במדבר יהודה אבל יש תעודות גם מאזור מדבר שומרון, ואדי דליה, ולאחרונה גם במערות שנמצאו במקומות מערביים יותר כמו סמון לבית אריה ששם נמצאו במערת בית עבוד 6 מטבעות ועליהם הכיתוב המסנה השנייה למרד 'לחירות ישראל' והסמלים המוכרים של עץ תמר ואשכולות גפן".

לסעיף המטבעות משתלב גם סעיף מטבעות החשמונאים שנמצאו לרוב ועליהם סמלים יהודיים וכתובות רבות בעלות השלכות היסטוריות. "בתקופת בית שני הממצאים מייצרים את הכתובות שמחברות לשמות האנשים ולרוב שהייתה אז בעם".

בתי כנסת מפוארים מהתקופה הביזנטית

הסוג השלישי של ממצאים שיך לתקופה הביזנטית. תקופה זו אינה שיא יהודי באזור יהודה ושומרון. רוב הישוב היהודי עלה לגליל ועם זאת, מציין רביב, גם ביהודה ושומרון אנו מוצאים קהילות גדולות ועשירות כמו הקהילה בסוסיא, במעון, בסמוע, בעין גדי, ביריחו ועוד. "אתרים נחפרים באזור הזה ובהם נמצאו בתי כנסת מפוארים עם רצפות ספיסס שבהן סמלים יהודיים וכתובות מעניינות. נמצאו גם שרידי חלקים של מנורות כמו במעון, שם נמצאו שרידים של מנורת שיש הגדולה ביותר מסוגה. משקל מנורת השיש הוא כמאה קילוגרם. זו מנורה שהוצבה בבית הכנסת. שרידים דומים נמצאו גם בסמוע, אשתמוע העתיקה. גם שם היה בית כנסת מפואר. זו תקופה משמעותית שלא השאירה הרבה אבל השאירה את בתי הכנסת שמחברים אותנו למקום והם יהודיים במובהק".

אל מול כל הממצאים הללו ורבים רבים אחרים מדאיג ועצוב לשמוע את עדותו של רביב כסייר בשטח. גנבי עתיקות ערבים לא בוחלים באמצעים ולא חוששים מכלום. הם מגיעים לכל מקום, חופרים, מוצאים, גונבים ומוכרים עתיקות, לרוב בשוק השחור הפורח. "אני נתקל בשודדים כל הזמן. הם לא חוששים מאיתנו. בעיקר הם מחפשים אתרים של ימי בית שני ומרד בר כוכבא כי שם אתה מוצא מטבעות ובעיקר מטבעות יהודיים, ואלו היקרים ביותר שמחירים מגיע לפעמים למאות אלפי דולרים. הם מוכנים להשקיע ולהסתכן. הם מגיעים לשטחי A ו-B אבל גם לשטח C שבאחוזותנו, השטח שבו יש לנו יכולת פיקוח על פי הסכמי אוסלו".

פקח אחד מול מאות אלפי שודדי עתיקות

פקח אחד מול מאות אלפי שודדי עתיקות

גנבי עתיקות ערבים לא בוחלים באמצעים ולא חוששים מכלום. הם מגיעים לכל מקום, חופרים, מוצאים, גונבים ומוכרים עתיקות, לרוב בשוק השחור הפורח. ריבונות והחלת החוק הישראלי על השטח תעביר את האחריות לבלימת התופעה לרשות העתיקות. עתירת המשאבים והפקחים.

הצדה, עירו של יבנעם צילום: שחר כהן

מוזבא יוהשע בהר עיבל צילום: דביר רביב

"בשילה שנחפרת מאוד לאחרונה נמצאו הרבה מאוד מטבעות עם הכתובות 'לגאולת ציון', 'לחירות ציון' ו'לחירות ירושלים'. במרד בר כוכבא היו מטבעות 'לחירות ישראל', 'שמעון נשיא ישראל' 'שמעון בר כוסבא נשיא ישראל' ועוד".

פקח אחד מול מאות אלפי שודדי עתיקות

שמורת עוז וגאון בגוש עז, אייל ונפתלי הי"ד / שמעון כהן

עוז וגאון. צילום: נשים בירוק

את המקום, מנכשים, מנקים ומכשירים אותו כאתר מכובד וראוי בו יונצח זכרם של נכדו וחבריו החטופים שנרצחו. הסב הביע תקווה להתרחבותו של המקום כחלק מבניית ארץ ישראל בדרך לגאולה השלמה.

במלאת שלושים לרצח הנערים התקיימה במקום אזכרה בה נטלו חלק ראש מועצת גוש עז ציון דויד פרל, הרב ישראל רוזן, הרב ברוך אפרתי, יו"ר ועדת החוץ והביטחון חבר הכנסת זאב אלקין ומאות תומכים מישובי הסביבה ומרחבי הארץ. באירוע נשא דברים גם אורי, אביו של אייל יפרח הי"ד, שסיפר על תחושותיו בחמישים הימים שחלפו מאז חטיפת בנו וחבריו ועד ימי הלחימה של צה"ל ברצועת עזה. בתחילת חודש אלול התקיים במקום אירוע מוסיקלי לפתיחת חודש הסליחות. האירוע התקיים בהשתתפותה של רחלי פרנקל, אמו של נפתלי הי"ד, שהביעה את תחושת הרוממות לנוכח האופן בו מונצח שמם של בנה נפתלי, אייל וגיל-עד. "אנחנו רוצים שמעו ייצא מתוך המקום הזה כל כך מתוק ומתאים לילדים החמודים שלנו", אמרה ברגש רב והוסיפה כי היא אמנם אינה יודעת כיצד עושים נחת רוח "למי שהחליף צורה", כהגדרתה, אך במקום זה, קרוב כל כך לצומת גוש עז, הם "מרגישים כל כך בבית" ויש להם נחת רוח מהאחיזה במקום, אמרה והביעה תקוותה להמשיך התפתחותו וצמיחתו של המקום. כאמור, האתר כולו מיועד להפוך למוקד תיירותי שיכלול סיורים באזור, קמפינג ופעילויות לצד מתחם בו יתקיימו אירועי תרבות ושמות. חלוץ השמחות שהתקיימו במקום היה בנם התינוק של דוד ואלונה ברנר, תושבי הישוב אלעזר, שכרית המילה שלו התקיימה בעוז וגאון. משפחת ברנר הזמינה לגבעה את אורחיהם, את בני המשפחה ואת המוהל וקיימו את הטקס המרגש במקום. שמו בישראל של התינוק שזכה להפוך לחלק מההיסטוריה המתחדשת של גוש עז הוא 'עוז מיכאל'. "השמורה הוקמה כדי להמשיך חיים בארץ ישראל, לתת נשמת חיים ונוכחות יהודית מתמדת על עוד נקודה בגוש עז. לכן היה טבעי למשפחה לערוך את ברית המילה של בנם הראשון כאן, בשמורת עוז וגאון ולקרא לתינוק עוז מיכאל", סיכמו ראשי 'נשים בירוק', יהודית קצובר ונדיה מטר שציינו כי באירוע זה קיבל "הביטוי בדמייך חיי משמעות כפולה ומכופלת".

הרצאה של אריה רוטנברג, מדיין בבית ספר שדה כפר עזיון

בראשית תמוז האחרון קבעו פעילי תנועת 'נשים בירוק' באדמת הארץ יתד נוספת, אחת מרצף יתדות שקבעה התנועה בשנים האחרונות. לאחר אדמות נצר, שדמה ואתרים נוספים הקימה התנועה מעל צומת גוש עזיון את אתר התיירות 'גבעת עוז וגאון'.

היה זה בלילה שאחרי היוודע דבר הירצחם של שלושת הנערים, גיל-עד שאער אייל יפרח ונפתלי פרנקל (גאון) הי"ד. בהחלטה מהירה התארגנו פעילי התנועה ואנשי המדרשה הציונית לעלייה אל הגבעה הסמוכה לטרמפיאדה ממנה נחטפו השלושה. על הגבעה שהונחה במשך שנים ארוכות פשטו הפעילים בסיוע בני נוער, תושבי האזור ותומכי ההתיישבות והחלו בפעילות מואצת להכשרת המקום ושיקומו לקראת הפיכתו אתר תיירות וקמפינג.

מרגע זה ואילך בכל יום ויום השתנו פניה של הגבעה. שבילים נפרצו, ספסלים הוצבו, קוצים ועשבייה נוכשו, עצי פרי ניטעו, אוהלים נקבעו, המבנה הישן ששימש בתקופה הירדנית את שומר היער והפך למזבלה נוקה ונצבע במקביל לפעילות ענפה לבני נוער ומבוגרים שהתקיימה בשטח.

ראשי 'נשים בירוק', יהודית קצובר ונדיה מטר, ואנשי יהודה, צעירים שעלו מארצות ברית המועצות לשעבר בשנים האחרונות מתוך מגמה חלוצית ציונית, הפעילו את בני הנוער שהגיעו מכל רחבי הארץ והתגייסו לפעילות הנמרצת בימים ולפעילות החברתית תרבותית בלילות.

במרוצת הימים הבאים זכתה השמורה לתשומת לב ציבורית ותקשורתית רחבה. ראשי מועצת גוש עזיון הצטרפו לפעילים בתמיכה וסיוע לוגיסטי, אישי ציבורי כחברי הכנסת זאב אלקין, אורית סטרוק, שולי מועלם ואחרים כמו גם רבני האזור הגיעו למקום כדי לחזק את רוחם וידיהם של העולים ליער.

כמה וכמה רגעי שיא נרשמו במהלך השבועות שחלפו מאז הוקמה שמורת 'עוז וגאון'. אחד מהם היה כאשר סבו וסבתו של אייל יפרח הי"ד הגיעו והשתתפו בנטיעות שבמקום. הסב, עמרם, סיפר על התרגשותו בעת הביקור במקום למראה בני הנוער הרבים הפוקדים